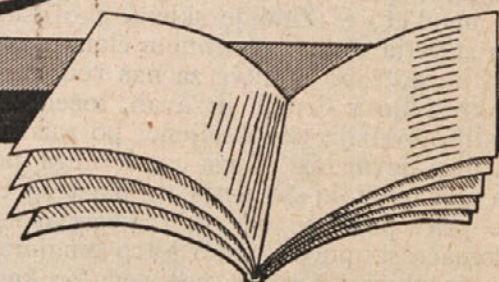

CVETJE

XLVII.
LJUBLJANA

1930 - III.
M A R E C

P. KRIZOSTOM:

Jožefovo romanje.

Bele so tvoje cesté.
Izpod korakov krepkih
cvetovi ti srebrni zvené.

Sam Jezus ob strani ti hodi.
Stopinje tvoje vodi
in svežost vliva v tvojo kri,
da hitiš skozi težke dni
s smehljajočimi očmi.

In Marija se na te opira.
Pred njo in za njo in okrog nje
same bele lilije kipe
iz neusahljivega božjega vira.

O Jožef — kako se nam tvoja pot
vsa solnčna smehlja.
Kdor roma z Marijo in Jezusom,
je tudi v tujini vedno doma.

Pa vemo, da težki so boji
na teh belih cestáh.
In vemo, da srebrni cvetovi
cveto le v grenkih solzah.

O Jožef — razpni nad nas
svoje bele roké
in prosi z Marijo Jezusa,
da bele bodo še naše cesté.

Molimo za svoj narod!

Škofijski odbor KA za ljubljansko škofijo je v svojih zadnjih sejah razmišljal, kako bi v našem narodu mogel vzbuditi zavest, da je treba za velike skupne dobrine celega našega naroda tudi veliko osebne in skupne molitve. Zato je sklenil škofijski odbor KA, prositi tudi uredništvo „Cvetja“, naj v posebnem članku vse svoje naročnike in čitatelje opozori na potrebo molitve za naš rod, posebno tudi za vse one njegove dele, ki živijo v drugih državah, ločeni od domače dežele in skupnosti (v Italiji, Avstriji, kot izseljenci po raznih državah).

Preti jim dvojna nevarnost. Kuga modernega poganstva ter razkroja krščanskega mišljenja in življenja se plazi že tudi v našem narodu. Opaža se to prav posebno pri onih njegovih sinovih in hčerah, ki so iztrgani iz domače skupnosti, kako hitro omahnejo versko in moralno in so potem izgubljeni tudi za naš rod ter kar je še hujše, za Boga in sv. Cerkev. Našim ljudem pa grozi še druga, velika nevarnost, da bodo namreč podlegli gospodarsko v borbi za vsakdanji kruh. Saj vemo, da se jim često odvzema priložnost za delo in zaslužek in da se na rodni tleh ne počutijo varne. Nedolžni, učeči se mladini se zabranjuje raba materinščine, a materina beseda je vedno najlažja in najboljša pot za spoznanje Boga, za življenje po božjih zapovedih.

Vse delovanje socialnih, prosvetnih, kulturnih, narodnih organizacij, ki po krščanskih načelih teži za obrambo, ohranitvijo, utrditvijo naše narodne skupnosti, je važno in potrebno. Zavedati se pa moramo vsak zase in vsi skupaj, da je treba poleg dela tudi veliko molitve za naš rod. Mnogo se moli že za velike namene sv. Cerkve, kakor za apostolstvo sv. Cirila in Metoda, za misijone. A če naš rod izgubi svoj značaj, ljubezen do dediščine svojih očetov, v kateri je najdražje vera in нравno življenje, bo izgubil tudi smisel za naloge splošnega krščanskega občestva.

Kristus sam nam je naročil: Prosite in se vam bo dalo, trkajte in se vam bo odprlo. Zato molimo za naš rod, da ostane zvest v katoliški veri in življenju po veri, da ohrani svoje od Boga mu dane naravne in božje pravice proti valu modernega brezverstva in nasilja, da ohrani zavestno in pogloblja zvestobo do Boga, sv. Cerkve in do svoje domače zemlje, v kakršnekoli zunanje razmere pride, kakorkoli je zunanje razcepljen, ali kamorkoli žene en del skrb za telesni kruh. Vse naj družijo skupna molitev za ves naš rod, in naj iz molitve zaživi tudi skupna medsebojna ljubezen.

P. MODEST:

Viri božje milosti.

3. Cerkveno leto.

Sveta maša nas neprenehoma spominja na odrešilno delo našega Zveličarja; zlasti nam na skrivnostni način predočuje njegovo dragoceno smrt. Ker so pa vsi važnejši dogodki iz življenja Kristusovega velikega vzgojnega pomena za verno ljudstvo, zato je Cerkev v svoji modri previdnosti določila, da se vsako nedeljo pri službi božji prebere kak pomenljivejši odstavek iz sv. Pisma, v prvi vrsti iz evangelijev.

Sv. Jožef.

V stari zavezi so posvečevali soboto, ker je Bog sam odločil ta dan za počitek. V novi zavezi pa so praznovali prvi dan v tednu, nedeljo, Gospodov dan, ker je ta dan Jezus častitljivo vstal od mrtvih, ker se je ta dan milost sv. Duha razlila nad apostole in prve učence. Posvečevali so nedeljo s tem, da so se udeležili sv. maše, da so opuščali dela, ki bi jih zadrževala od službe božje. Že cesar Konstantin Veliki je s posebnim zakonom ukazal, da se v nedeljo ne smejo vršiti sodne razprave in da mora počivati obrtno delo.

Odstavke sv. Pisma, ki so jih brali in razlagali vsako nedeljo, je bilo treba urediti po nekem sporedu. Podlago za ta spored je tvorilo samo po sebi življenje Jezusovo. Tako so pri službi božji verniki teden za tednom zasledovali Zveličarjevo javno učenje in delovanje. Pred njihovimi očmi se je takorekoč obnavljalo življenje Gospodovo. Ker se je to vršilo leto za letom po gotovem redu, so ta spored imenovali cerkveno leto. Najbolj važni so bili Gospodovi prazniki; vmes pa je Cerkev obhajala tudi praznike Matere božje in svetnikov.

Za razdelitev cerkvenega leta v posamezne dobe sta bila merodajna dva praznika: Božič in Velika noč. Vsled tega moremo zaznamovati božično in velikonočno dobo. Ves ostali čas pa — Binkošti spadajo še k velikonočni skupini — nima enotnega praznika, po katerem bi ga imenovali, zato ga splošno nazivamo pobinkoštna doba.

a) Božična doba.

Praznik rojstva našega Gospoda Jezusa Kristusa, Božič, zasledimo v cerkveni zgodovini najpreje v četrtem stoletju. 354. l. so ga v Rimu že obhajali in tudi na vzhodu se je še v istem stoletju razširil. Znanstveniki splošno mislijo, da 25. december ni pravi rojstni dan našega Zveličarja; vendar pa nasprotno ne morejo ugotoviti, zakaj je Cerkev ravno ta dan določila spominu Gospodovega rojstva. Nekateri mislijo, da je hotela z novim krščanskim praznikom spodriniti stare paganske saturnalijske, to je razne burke, ki so se vršile v drugi polovici decembra pet dni zaporedoma na čast staremu rimskemu državnemu bogu Saturnu. Drugi pa pravijo, da so 25. decembra pagani obhajali rojstni dan zmagoslavnega solnčnega boga in da so prav vsled tega kristjani začeli praznovati isti dan rojstvo Jezusa Kristusa, ki je pravo solnce sveta. Zopet tretji pa domnevajo, da je čisto naravno v zmislu praznika obhajati rojstvo Gospodovo takrat, ko se noč prične krčiti, dan pa rasti, saj nas spominja na prihod Vzhajajočega iz višav, ki se imenuje Solnce pravice.

Naj bo, kakor pač more biti; dejstvo je, da je Cerkev postavila Božič na določeni dan, na 25. december. Potem je mogla uvesti tudi čas, v katerem naj bi se verniki pripravljali na ta praznik; imenovala ga je advent. Po nekaterih krajih so se pripravljali pet tednov, po drugod pa, in to zlasti v Rimu, samo štiri. Od papeža Gregorija VII. (1073—1085) dalje pa je splošno v navadi, da ima advent štiri nedelje. Prvi prihod Gospodov je za ves svet povod največjega veselja. Kljub temu pa v adventnem času Cerkev opozarja svoje vernike na resnost življenja, priporoča jim, naj se zatopijo sami vase, naj se spominjajo svoje grešnosti, naj uredijo svoj račun z Bogom, da bodo pri drugem prihodu Gospodovem z mirno vestjo mogli stopiti pred večnega Sodnika. V tem času naj se posebno časti prebl. Devica Marija. In res imajo njej v čast po nekaterih krajih vsaki dan zornice.

Prehod iz starega v novo leto so tudi kristjani marsikje preživeli v razuzdanem veselju. Cerkev jih je od tega vedno odvrčala in svarila. Znano je, kako je svojim vernikom klical ravenški škof sv. Peter Krizolog († okoli 450. l.): „Kdor se hoče veseliti s hudobcem, se ne more radovati s Kristusom.“ Da bi se nespodobnosti in razposajenosti omejile, je Cerkev za božično osmino, za 1. januar določila praznik Obrezovanja Gospodovega. — Po nekod so se ta dan spominjali tudi presv. Imena Jezusovega, čigar češčenje je s posebno vnemo razširjal frančiškan sv. Bernardin Sijenski in njegov duhovni sobrat sv. Janez Kapistran. Dandanes pa se ta praznih obhaja v nedeljo med 2. in 5. januarjem; če pa kako leto v teh dneh ni nedelje, se praznuje 2. januarja, pa naj bo že katerikoli dan.

Razglašenje Gospodovo je eden najstarejših in najlepših praznikov. Navadno ga nazivamo tudi praznik sv. Treh kraljev. Toda v

Kristus na Oljski gori.

njem ni zapopadena samo ena skrivnost, marveč je posvečen različnim dogodkom iz Jezusovega življenja, ki pa vsi izražajo le eno misel: Kristus, vir milosti in resnice, se je razodel vsemu svetu. — Res je, da se je Zveličar razodel že takoj ob rojstvu, toda samo ozkemu krogu pobožnih betlehemskega pastirjev. Takoj, ko je stopil na svet, je hotel Gospod povdariti, da so ozke meje izvoljenega ljudstva padle. Zato so se mu prišli pokloniti imenitni možje iz daljnih krajev. Cerkev, ki bo božje kraljestvo na zemlji, ne bo vezana na en sam narod, na eno samo deželo, ampak bo obsegala vse narode, vse dežele celega sveta. — Ustanovitev Cerkve, kakor tudi njeno ohranjanje in vzdrževanje skozi vsa stoletja je delo božje moči. Ta božja moč je bila nad Kristusom javno pred judovskim narodom razodeta pri krstu v reki Jordan, ko ga je nebeški Oče nazval svojega Sina. Ravno ista moč božja se kaže tudi ob prihodu Modrih v Betlehem. Saj niso prišli iz lastnega nagiba! Vsemogočnost božja jim je kazala pot. Čudovita zvezda jih je pripeljala h Kralju vseh kraljev. Na ženitnini v Kani na Galilejskem se je pokazala prav ista božja moč, ko je Jezus spremenil vodo v vino in razodel svoje veličastvo, da so njegovi učenci takoj verovali vanj. — Vseh treh dogodkov: pri-

hoda Modrih, Jezusovega krsta in ženitnine v Kani se spominjamo na dan sv. Treh kraljev in občudujemo Moč, ki deluje v Cerkvi.

Omenjeni praznik so prvotno obhajali na vzhodu; v 4. stoletju pa ga je praznovala tudi že zapadna Cerkev. Z njim je bil odnekad že v zvezi blagoslov vode. Na zapadu se je ta običaj udomačil še-le pozneje in sicer vtoliko spremenjen, da vode niso blagoslavljali na praznik sam, marveč prejšnji dan, da so verniki zvečer pokadili in poškopili svoja stanovanja.

V najnovejšem času je bil vpeljan tudi praznik sv. Družine. Papež Leon XIII. ga je določil za vso Cerkev in se sedaj obhaja prvo nedeljo po razglasenju Gospodovem.

Božično dobo zaključuje Svečnica. Predočuje nam darovanje deteta Jezusa v templju, ki ga praznujemo 2. februarja, ker sta Jožef in Marija štirideseti dan po rojstvu postavila Dete pred Gospoda in opravila dar, ki je bil zapovedan. Grki imenujejo ta praznik srečanje Gospodovo, ker so se v templju srečali Jezus, starček Simeon in prerokinja Ana. Po mislih, ki se v njem izražajo, bi ga morali prej prištevati h Gospodovim praznikom, kakor pa k Marijinim. Vendar pa občudujemo tudi ponižnost in pokorščino božje Matere, ki je sledila postavi očiščenja, četudi ji ni bila podvržena. — V Jeruzalemu so Svečnico obhajali že v 4. stoletju. Tudi procesije s prižganimi svečami so bile že zelo zgodaj v navadi; blagoslavljeni pa so jih pričeli šele v 12. stoletju. Prižgana sveča, ta dan blagoslovljena, ne pomeni samo Kristusa, ki je luč v razsvetljenje nevernikov, ampak je tudi zakramental, ki se ga verniki radi poslužujejo v vseh stiskah življenja.

P. MAVRICIJ O. CAP.:

Sv. Francišek prijatelj molitve in pobožnosti.

Prva posledica, naravni izraz in najlepši odsev žive vere, trdnega upanja in goreče ljubezni do Boga je molitev. Kadar molimo, takrat jasno pokažemo, da v Boga živo verujemo, vanj trdno upamo ter ga prisrčno ljubimo. Ker se je sv. Francišek tako zelo odlikoval v treh božjih čednostih, zato je pač samo po sebi umevno, da je bil tudi velik prijatelj molitve. Vsi njegovi življenjepisci nam zatrjujejo o njem, da je rad in pa veliko molil in da si je vedno prizadeval tudi pobožno in zbrano moliti.

1. Molil je rad in veliko.

Kar človek ljubi in po čemur hrepeni, na to tudi večkrat misli in s tem se pogosto peča v svojem srcu. Sv. Francišek je ljubil Boga z vsem svojim srcem ter hrepenel po njem z vso svojo dušo. Zato je pogosto povzdigoval svojega duha k Bogu ter se z njimi pogosto razgovarjal v svojem srcu. Povzdigovati duha k Bogu ter se z njim razgovarjati v srcu pa se ne pravi nič drugega kakor moliti. Sv. Francišek je torej rad molil. Njegovo življenje je bilo skoraj ena sama nepretrgana molitev. Naj se je nahajal v celici ali na vrtu, pri delu ali pri počitku, doma ali na potovanju, vedno in povsod je pošiljal k Bogu pobožne vzdihljaje, s katerimi je svojega Stvarnika poveličeval, hvalil ali pa česa prosil. Večkrat je prekinil svoje delo, skrajšal svoje obiske, vstajal zjutraj poprej in šel zvečer pozneje spat, večkrat je tudi kar cele noči pre-

čul, samo da je zamogel tem več časa posvetiti molitvi. Dozdevalo se je, kakor da bi živel le za molitev in bi smatral molitev za svojo najpoglavitejšo dolžnost in svoje najnujnejše opravilo. Da, sv. Frančišku je bila molitev najslajša tolažba in najljubša zabava, od katere se ni mogel takorekoč nikdar ločiti. Četudi jo je zaradi dela ali počitka moral večkrat prekiniti, vendar se je takoj zopet povrnil k njej, kakor hitro mu je dopuščal čas in poklic. In še med delom in počitkom je bilo njegovo srce pri Bogu, tako da je bilo vse njegovo življenje prepleteno in posvečeno z molitvijo.

V svoji gorečnosti in ljubezni do molitve je sv. Frančišek skoraj nedosegljiv. Vseeno pa ga moramo v tem oziru vsaj nekoliko posnemati ter mu postati vsaj nekoliko podobni. Ravnajmo se po navodilu božjega Zveličarja, ki nas je učil, da je treba vedno moliti in da ne smemo z molitvijo nikdar prenehati. S tem seveda ni rečeno, da bi morali imeti neprestano sklenjene roke k molitvi in da bi morali neprestano šepetati očenaš ali kako drugo molitev. Tega Bog ne zahteva od nas in tega tudi sv. Frančišek ni storil. Bilo bi celo proti božji volji, če bi se hotel kdo pod pretvezo molitve izogibati delu ter bi morda zaradi molitve zamenjal svoje stanovske dolžnosti. Lahko se zmeraj moli in lahko se zraven dela. Molitev se da prav lepo združiti z delom, tako da molimo in delamo obenem. To se zgodi, če se med delom večkrat spomnimo na Boga, če pošiljamo med delom k Bogu pobožne vzdihljaje, če se med delom pogovarjamo o svetih stvareh ali pa zapojemo kako pobožno pesem. Na Boga lahko mislimo pri vsakem delu, vsak trenutek in na vsakem mestu. Tega nam ne more nihče zabraniti in pri tem nas ne more nihče ovirati. Prazen je torej izgovor, da nimamo časa za molitev. Ker se lahko moli ne samo z ustni, ampak tudi s srcem, zato je dovolj priloženosti za molitev, samo treba je imeti do molitve in pobožnosti nekoliko več veselja, treba jo je ljubiti, kakor jo je ljubil sv. Frančišek. Če bomo tako goreči in navdušeni za molitev in pobožne vaje, kakor je bil on, nas bo z veseljem priznal za svoje duhovne otroke.

2. Molil je zbrano in pobožno.

Kljub temu, da je sv. Frančišek toliko molil, vendar ni bil pri molitvi razstrešen in površen. Njegova molitev je bila povečini zelo zbrana in pobožna. Opravljal jo je s toliko spoštljivostjo in tako veliko gorečnostjo, da so bili vsi, ki so ga pri molitvi opazovali, globoko ginjeni. Večkrat se je pri molitvi tako zamislil in potopil v premišljevanje božjih stvari, da ni nič videl in nič vedel, kaj se godi okoli njega. Nekoč je potoval skozi neki toskanski trg ter med potom molil. Ko so ga ljudje zagledali, so prihiteli iz hiš, ga pozdravljali ter se ga dotikali, on pa ni nikogar videl in nikogar slišal. Ko je bil že zunaj trga, je vprašal svojega tovariša, kedaj bosta prišla v dotični trg. Ker je tako pobožno in zbrano molil, zato je bila njegova molitev pred Bogom veliko vredna in Bog jo je večkrat odlikoval in povečal tudi s čudeži. Vsi ljudje so vedeli, da ima njegova molitev pri Bogu veliko moč. Vsled tega so se mu zelo radi priporočali v molitev.

Kako velikanska razlika med nami in sv. Frančiškom! Naša molitev je večinoma tako raztrešena in tako površna, da se Bogu smili, saj mislimo navadno med molitvijo na vse drugo, samo na Boga in na molitev ne. Ta raztrešenost je kriva, da je naša molitev v božjih očeh malo vredna in da nas zamore Bog le redkokedaj uslišati. O, da bi po Fran-

čiškovem zgledu vedno pobožno in zbrano molili, da bi vsakokrat odstranili vse posvetne misli, se pečali med molitvijo le z Bogom in božjimi rečmi ter se prav globoko potopili v pomen besed, katere izgovarjamo! Poteh bo tudi naša molitev Bogu všeč. S pobožno in zbrano molitvijo bomo lahko pri Bogu vse dosegli in tudi naša molitev bo postala čudotvorna, kakor je bila molitev sv. Frančiška.

• • •

Dandanes so ljudje za molitev in pobožnost vse preveč mlačni in brezbrizni. Tudi tisti, ki se kaj radi pohvalijo s svojo vero in s svojim krščanskim prepričanjem, niso nič kaj navdušeni za njo. Tudi tako jo le premnogokrat zanemarjajo ali pa celo prezirajo, kakor da bi bila molitev nekaj postranskega in nekaj manj vrednega. Ti ljudje se pač ne zavedajo, da je molitev bistven del božje službe ter ena izmed naših prvih in najpoglavitnejših dolžnosti. Kdor je globoko veren, mora biti prijatelj molitve, kakor je bil sv. Frančišek. Od njega se lahko učimo, kako moramo biti za molitev goreči in navdušeni in kako je treba pobožno in zbrano moliti. Kakršno je naše razmerje do molitve, takšno bo naše razmerje do Boga in takšna bo nekoč tudi naša usoda v večnosti.

P. ROMAN:

Na potih brezdomca.

Povest delavca.

Blaž se je zbudil iz globokega sna. Začuden je zrl okrog sebe in se dokaj časa ni mogel zmisлити, kje da bi bil. Tuje stene, prijazna soba, svetlo okno, ki je skozenj posevalo spomladansko solnce, zadržano po snežnobelih čipkastih zavesah z jasnimi sledovi dekleške roke.

Naenkrat se je spomnil in val rdečice mu je planil v lice. V srcu je začul odmev one trde, grenke besede: Vagabund-postopač.

Hitro je skočil iz tople postelje in si uredil svojo obleko, kolikor si je pač mogel. Zakaj izvečine jo je moral prejšnji večer oddati, da jo presuše, ker je bil gospodar tako naročil.

Ko se je domislil onega glasu mogočnega in toplega obenem ga je prevzela neka brezskrbna gotovost. Bo že kako, je preudaril, odprl vrata in stopil ven na mostovž, da se razgleda.

Po včerajšnjem nalivu si je nebo nadelo najbolj sinjo obleko in vse je bilo odeto v bogato luč tako zelo osrečujočo, da je to mogoče le čutiti, povsem opisati pa ni mogoče. Tudi Blaž je odpodil vse temne misli in celo opazka se mu je zdela bolj in bolj hipni domislek porednega dekleta, kot pa resen preudarek.

Ko tako nekaj hipov stoji, se na koncu mostovža odpro vrata in isti glas, ki ga je včeraj morda nehote tako bridko užalil, ga pozove prijazno naj gre doli v družinsko sobo, ker je ob sedmih skupni zajutrek. Brez besede je stopil za Greto. Ona ga je na vrhu stopnic malce počakala, tedaj je Blaž napravil par korakov hitreje, se pred njo okrenil in rekel prav odločno in vendar skromno: „Fräulein, ich bin kein Vagabund. Ich bin ein ehrlicher Arbeiter.“ (Gospodična, res nisem postopač, pošten delavec sem.)

Greta je obstala kakor ukopana in zrla v te ponosne oči, ki niso niti za hip povesile vekov. Zrla je v ta nepričakovni sijaj in komaj slišno.

s senco joka v glasu je zaprosilo iz nje. „Verzeihung“ — prosim, odpustite!“

Mejtem sta stopila v družinsko sobo. Prostorna izba, ki je nekoliko sličila naši domači kranjski, s klopjo okoli mogočne zelene peči, je bila malone že zasedena. Sicer sem rekel, da je izba sličila naši kranjski, vendar moramo pripomniti, da je dihala iz vsega neka ponosna samozavest in pohištvo je bilo iz temnega, starega, trdega lesa s tistim lepim bleškom, ki ga lesu samo starost daje.

Kakšni ljudje so bili to? Gospodarja poznamo že od sinoči, pri luči pomladnega jutra je videti še krepkejši, na desno poleg njega sedi nekako petindvajsetletna hčerka Jeanette (Žanet bomo mi rekli),¹ zelo lepih pravih potez in enako plavih las, kakor Greta, ki je videti par let mlajša. Prostor poleg Grete je še prazen.

Ostala družina obstoja iz dvoje hlapcev in dvoje dekel. Blaž sklepa iz tega, da mora pač biti grunt za spoznanje večji kot običajno kranjska posestva. Njemu odkažejo mesto poleg Žanet.

Nekoliko je v zadregi. Ko pa začuje krepki in zanosni gospodarjev glas, ki zveni iz njega toliko dobrote, kmalu izgubi vso zadrego in na stavljen vprašanja prav mirno in celo zanimivo pripoveduje, da vsi slede le njegovim besedam. Vsa druga govorica na koncu mize obmolkne.

Tedaj pride še tretja hčerka, po starosti nekako v sredi med Greto in Žanet, Blaž bi ji prisodil okoli triindvajset pomladi, zelo resna, nekoliko temnejših las in bolj temne polti. Ko zasede prostor poleg očeta, se Blaž povsem neprisiljeno malo dvigne in ji pove, da ga je oče povabil kot gosta in kod in kam. Govorica mu teče, četudi v tujem jeziku, dokaj gladko in Greti ta pozornost očitno ugaja.

Naenkrat pa zastavi gospodar vprašanje, ki je bilo tako docela naravnost stavljen, da vsi nehote prestanejo z jedjo in pričakujejo odgovora našega Blaža.

Gospodar je bil namreč vprašal: Če morda Blažu pri družini ugaja in če ga veseli, da lahko ostane. Dela njegove mizarske stroke je pri tako veliki hiši dovolj, seveda bo treba tu in tam prijeti tudi za drugo delo — na polju, v hlevu, v hiši, kakor že pride.

Tri sestre se spogledajo. Greta in Žanet obe se ozreta na srednjo — Marijo. Zakaj nekaj novega je zanje, da se njih oče, sicer tako resen in malobeseden, tako ogreva za človeka, ki ga je bil komaj spoznal. V temi je prišel in lepo zna govoriti, če bo pa za delo, pa niti ne ve. Razumljiva je torej napetost cele družine, ko pričakuje odgovora.

Blaž se ne pomišlja dolgo. Pred njim vstane opojnost pomladne zemlje, vstane pomladno nebo, divota brsteče pomladi — njegov: Ja, Vater, ich will — velja, oče, — je dokaj krepak in ne zakriva radosti.

Po izdatnem zajtrku in po skupni molitvi, veli gospodar Blažu naj gre z njim, da mu odkaže delo in razkaže hišo in gospodarska poslopja.

Iz družinske sobe prideta v lepo obokano vežo, ki jo poznamo že od sinoči in skozi zadnja vrata gresta mimo prostorne kuhinje, kjer Blaž ugleda vse tri sestre v živahnem pomenku. Ko gresta mimo, to žvrgolenje za hip zastane, in nehote mu vstane misel, da so govorile o njem. Vendar ga to ne moti. Trdno je odločen, da po včerajšnji

¹ Ob Renu Nemci radi dajejo svojim otrokom francoska imena, ker zveni nekoliko tuje.

besedi, dokaže dekletu in sploh celi družini, kaj zna in zmore. Ponos slovenskega človeka, ki ve da nekaj zna, se prebudi v njem in še tista volja naših očetov in naših mater, ki otroku odhajajočemu v svet za-
bičavata že iz roda v rod: Pošten bodi in priden pa delaven in na Boga ne pozabi! Vse to nehoté vstaja v Blažu in prehaja v trden sklep in voljo storiti vse, da zadovolji svojega novega gospodarja. Vesel je, da še iz mladih dni nekaj ve, kako ravnati z živino in pozna delo na polju, četudi je tekom let dela v tovarni že dokaj pozabil. Vse to, si misli, se bo že dalo nadomestiti in znova priučiti.

Ko Blaž vidi mogočna poslopja — lepo urejen hlev z vzorno gojeno živino, ko v naglici našteje šest konj in okoli 20 glav rogate živine, skednje in svinjake in, kar spada k takemu gospodarstvu, razume prav dobro kmetov ponos in njegovo zastavno hojo.

Nazadnje mu pokaže za skednjom še stranski prizidek, kjer je kolarnica in nad kolarnico dvojce svetlih, obsežnih prostorov s precej dobrim mizarskim orodjem. Z večjim očesom in spretno roko si Blaž vse to ogleduje, vidi sicer, da je marsikaj že zastarelo, vendar pa čuti, da ima njegov gospodar čut za mizarsko delo in to ga navda z novim veseljem. Tu se res lahko izkaže mojstra.

Gospodar Taurohovine — družinsko ime se glasi Tauroch in je že blizu sto let v istem rodu, kar mu je gospodar s ponosom povedal in zamolklo pristavil: in jaz sem prvi, ki nobenega sina nimam — se je nato brez besede okrenil in prepustil Blaža samemu sebi.

Ta se ni dolgo obotavljal. Šel je v družinsko sobo, odprl svojo prtljago in vzel iz nje svoj usnjati predpasnik, ki ga je vedno nosil s seboj. Lepo delo je bilo, iz trpežnega in voljnega usnja. Nato se je lotil urejevanja delavnice. Vse orodje, ki je ležalo več ali manj razmetano po policah in neurejeno, je lepo zbral, nato pomedel in prav do dobra osnažil vse zastarele kote, odstranil vso nepotrebno navlako in zatem je pričel orodje podrobno pregledovati. Vsa rezila, pri obličih, dletih, stružnikih je sklenil nabrusiti, odstraniti vso rjo, da bo vsaj porabno. Spomnil se je, da je spodaj v kolarnici nekje v kotu mimogrede videl brus in nič ni dolgo pomišljal, šel je ponj, ga spodaj na dvorišču osnažil in zanesel v delavnico. Tako je dopoldne minilo, da sam ni vedel kdaj in opoldne, ko je začul spodaj zapovedujoči, rezki glas starega Taurocha, skoro ni verjel, da so že minile štiri ure.

Gospodar ga je pri kosilu, ki je bilo tečno in okusno pripravljeno, tako po vrhu vprašal, kaj je delal. In naš Blaž se ni obotavljal povedati, da si je delavnico nekoliko uredil, da sedaj popravlja orodje in da mu že lahko prinesejo kaj dela — pri teh besedah se je obrnil na tri dekleta in s svojim dobrim nasmeškom, ki mu je lepo pristojal, dejal, da brez pomoljenih stolic, štelaž in podobne drobnarije gotovo nišo.

Greta mu je kar hitro napovedala, kaj vse bo lahko popravil in Marija, ki je vodila kuhinjo se je tudi spomnila, da bo to in ono potrebovalo njegove roke.

Kosilo je minilo le prehitro, in Blažu jed že dolgo ni šla tako v slast kot danes. Za zaključek je ukazal Tauroch Mariji naj prinese vsakemu čašo vina za dober pričetek. Iznova so se tri sestre spogledale, zakaj očeta kar prepoznati niso mogle. Ta zaupnost in ta nenavadna naklonjenost sicer tako vase zaprtega moža jih je presenečala. Vendar je Marija pokorno odšla in prinesla vino.

Renska vina so lahka in kipeča. Iz porenske trte raste šaljivka in samozavest, raste živahnost in hitra plamteča jeza, raste podjetnost in solnčna vedra volja.

Zato je Blaž tisto popoldne pri delu že veselo popeval slovensko pesem in ko mu je pri delu slučajno ušel pogled skozi odprto okno, je uzrl na pragu vežnih vrat, ki so vodila na dvorišče obe sestri, Greto in Žanet, ki sta obe zavzeto poslušali tujo pesem brezdomca — — —

Zvečer je Blaž imel za silo urejeno delavnico, obličje in najbolj potrebna rezila že nabrušena in nekaj stolic, ki jih je našel sredi popoldneva prislonjena na vrata, je tudi že „pozdravil“ in jim spet pomagal na štiri noge.

Pri večerji pa je dobre volje dejal Greti, da ne ve čigave so stolice — da bi jih rad prinesel pa ne ve komu. Popravljal jih je že. Po večerji pa je povprašal gospodarja če ima kaj knjig ali časopisov. Gospodar pa je samo pokazal na Žanet češ da ima ona te stvari in naj kar njo prosi. Blaž je svojo prošnjo skromno ponovil, Žanet pa mu je kratko odvrnila, da bo že dobil, toda šele po večerni molitvi, ki je skupna. Blaž ni upal na to nič odgovoriti, četudi mu skupna molitev ni nič kaj dišala. Odvadil se je in nehote mu je ob spominu na to, da je molitev že tako močno zanemaril, in malone docela opustil, obraz zalila rdečica.

Po končani molitvi je Žanet odprla stensko v zid vdeleno omaro in Blaž je videl lepo razporejene knjige, spodaj pa nekaj časopisov.

Žanet ga je vprašala, želi li knjigo ali časopis. Blaž se je odločil za poslednje vendar pa je prosil, da bi si sam izbral. Bili so sami izrazito katoliški časopisi, tudi dnevnik in tednik, ki so ju imeli Taurohovi naročena. Vendar Blažu, ki je bil navajen svojih listov, te „nedolžne stvari“, kakor je sam rekel proti Žanet, nikakor niso ugajale. Vzel je sicer mesečnik „Antoninus Bote“ („Glasnik sv. Antona“) v roke in pričel prebirati, toda sprva se kar ni mogel ogreti.

Ko je gospodar videl njegovo nevoljo, ga je vprašal, kakšno časopisje je dosedaj naročal in bral, mu je Blaž odkrito povedal, da take, ki imajo za delavca in preprostega človeka več smisla in se zanj ter njegove pravice potegujejo v vsakem oziru in ob vsaki priliki.

(Dalje prihodnjič.)

P. MODEST:

Po Frančiškovih stopinjah.

III. Brez ozira na druge.

Skrivnostni kottički redovne obleke p. Lina so bili pravi nabiralniki vsakovrstnih življenskih potrebščin. Kakor čudodelni klobuki slepilnih igralcev so bili njegovi globoki žepi in široki rokavi, vedno polno presenečenj. Iz njih je namreč pričaral kruha, mleka, vina, olja, mesa, iz njih je pričaral slaščic in majhnih oblek za otroke.

V Parmi je imela mestna občina pravico, da je na mitnici pobirala užitninsko pristojbino za določena živila. Vendar je bil p. Lin edini, ki je tem predpisom vedno ušel, četudi se je zibal kakor tkalski čolnik tostran in onstran carinskih meja. Kadar so ga uradniki videli, da se je tu ali tam prikazal s polno nabasanimi žepi, so se obrnili proč, ali pa so se delali, kakor da ga ne vidijo; včasih so zmajevali z glavo, včasih pa so kremžili ustnice, kakor da bi hoteli tiho godrnjati. Med tem

je p. Lin vselej že odnesel pete; z uljudnim pozdravom in skromnim smehljajem se jim je mimogrede priporočil.

Za tihotapstvom p. Lina se je skrivala včasih čisto nepričakovano opravičljiva goljufija. O tem je vedel povedati odvetnik Ivan Jožef Apostinucci (Apostinuči), ki je svoje srečanje z blagim frančiškanom popisal v nekem parmskem časopisu. To-le nam pripoveduje:

Lepega zimskega dne sem nameril svoje korake v predmestje sv. Ane. Kar nenadoma zagledam nekaj korakov pred seboj p. Lina hitro steči preko ceste. Pod izbuhnjenim plaščem je nesel precej velik zavoj, ki ga je skrbno zakrival. Ko sem ga došel, sem mu šaljivo zaklical:

„Oho, p. Lin! Ste-li dober plen ujeli?“

Nagovorjeni se je obrnil, prizanesljivo, skoraj žalostno se je nasmešnil in dvignil konec svojega plašča — — — Moj Bog! Siromašno dete, staro komaj tri ali štiri mesece, zavito v nekaj starih plenici! Ko je začutilo mrzli zrak, je začelo bridko jokati.

„Ah, p. Lin, komu ste pa to izmaknili? Kaj hočete z njim početi?“

„O, ko bi vi vedeli!“ je vzdihnil redovnik. „To je otrok uboge žene, ki je zbolela za pljučnico. Dva dni že ni dobil nič mleka. Tukaj ne najdem krščanskega človeka, ki bi se nekaj dni zanj zavzel. Vem pa, da bodo dobre matere na „drugem bregu“, ki same trpe pomanjkanje, tekmovala, katera mu bo rešila življenje“ — — —

In brzo je odhitel po ozki ulici naprej ter skušal umiriti jokajočega dečka, posnemaje matrine glasove in kretnje.

Drugikrat se je pripetilo to-le: V največjem uboštvu je umrla mati ter zapustila komaj nekaj mesecev starega dojenčka. Njegovo stanje je bilo pomilovanja vredno; očitno, da je zelo stradal. Nobene žene pa ni bilo mogoče najti, da bi se ga bila usmilila. Vendar p. Lin ne odneha, četudi vse popoka. Kaj stori? Otroka vzame v svoje naročje, ga nese po najbolj obljudenih mestnih ulicah, se vzpne po visokih stopnjicah mestne hiše, koraka naravnost pred župana in pravi s tresočim glasom:

„Kako menite, ali naj ga jaz dojm?“

Mestni župan je bil ves iz sebe radi nenavadnega obiska in se je pri priči zavezal, da bo že on sam — —

Karkoli je p. Lin utihotapil čez meje mestne mitnice, je bilo razdeljeno v sto in sto koč, kjer je pomanjkanje najhuje gospodovalo. Pravzaprav je pa odveč o tem kaj govoriti; zakaj kdo ne ve, da je p. Lin živel ko ptiček na veji, da za se ni nikdar najmanjše malenkosti porabil, da je bilo zastonj njemu v osebno porabo kaj podariti. Zadoštovala mu je frančiškanska obleka in kak ostanek smotke, vse drugo je pa razdal.

Kako je bilo z denarjem pri njem? — Nikdar ga ni mogel zadosti dobiti in vedno je bil zadolžen. Pogosto se je s svojimi upniki prepiral tako dolgo, da so mu končno odpustili večje ali manjše zneske.

V mestu je bil lesni trgovec Foà. Za drva mu je bil p. Lin dolžan 70 lir. Ko mu jih je končno vendarle izplačal, ga je tako milo gledal in se mu tako ljubeznivo smehljaj, da mu je trgovec takoj 20 lir podaril. Od samega veselja jih niti spravil ni, kar v roki jih je stiskal in vihtel po zraku. Nasproti mu je prišel prijatelj in ga ustavil rekoč:

„Kam pa tako odločno in veselo, p. Lin?“

„V špecerijsko trgovino! Že dva tedna nimam ne kave ne sladkorja nič več — — —“ In takoj je začel razlagati, kako nenavaden dobiček je naredil pri lesnem trgovcu. Med pogovorom se jima je pri-

bližal mož z oguljenimi rokavi in raztrganimi čevlji; držal se je pa tako, kakor bi bil pajka pojedel. Dvignil je klobuk in spoštljivo pozdravil. „O, Galuco, kako gre Rozi?“ ga je ogovoril p. Lin.

„Oh, zdravnik ji je predpisal draga zdravila, dobro mesno juho in kaj vem, kaj še vsel!“

„Že prav, vzemi za zdaj to-le, ubogi prijatelj! Takoj vas pridem obiskat.“ Med tem pa je že stisnil možu 10 lir v roko. Komaj pa se je ta med pristrčnim zahvaljevanjem odstranil, se je p. Lin nekoliko zamislil.

„Kako sem nespameten,“ je zaklical in se udaril s pestjo po čelu. „Tisti denar je komaj za zdravila, kje bo pa vzel za juho?“ In stekel je za možem, ne da bi se bil poslovil od prijatelja. Ko ga je dohitel, mu je podaril še drugih 10 lir.

In njegova obleka? — Koliko srajc so mu že poklonili bogati trgovci! P. Lin jih pač nosi nekaj dni; ko pa najde siromaka, ki te obleke nima, mu jo takoj podari. Sam je zadovoljen s srajco, ki si jo ureže in sešije iz vrečevine in ki navadno tudi rokavov nima. Žato je zmerom previden, da vpričo odličnih ljudi ne dviga rok, ker bi se drugače izdal, da gole roke mahajo po širokih rokavih.

In čevlji? — Zares, delavci v zavetišču in tudi v kaznilnici si niso pustili vzeti veselja, da bi mu ne bili za vsake praznike podarili novih čevljev, ki so jih sami z dovoljenjem svojih predstojnikov s posebnim ponosom izgotovili. S solzami v očeh se jim je vselej p. Lin zahvaljeval. In vendar — čim boljši so bili čevlji, tempreje so zapadli svoji neznani usodi, tembolj gotovo se je skromni redovnik že drugi dan prikazal z golimi nogami v starih, razhojenih sandalih.

Vsled neprestane hoje je imel popolnoma razbolene noge, zato mu je predstojnik dovolil, da sme nositi čevlje mesto sandalov. Ker se dovoljenja ni poslužil, mu je še enkrat svetoval, pozneje ga je opominjal, toda vse zaman: govoril je gluhim ušesom. Končno mu je o priliki neke slovesne procesije zapovedal in p. Lin je moral ubogati.

„Kakšna sramota, pater, kakšna sramota! Pri procesiji pa v čevljih! Vsi so me gledali in se spodtikali nad menoj!“ Tako je pozneje bridko potožil svoje gorje dobremu p. Spadi. Vrnivši se od procesije domov je že na hodniku sezuval obuvala, da se kar najbolj mogoče hitro oprosti te težke pokore. Rdečica, ki ga je v neznosni zadregi oblivala celo pot, mu je le polagoma izginila z obraza.

(Dalje prihodnjič.)

P. ANGELIK:

Na globoko.

Tvoj bližnji!

„Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe.“ (Mat. 22, 39.)

Tvaj bližnji! Tako je stalo napisano na podstavku nekega bronastega kipa, ki sem ga videl v neki galeriji slik. Kip je predstavljal ubogo ženo, cestno pometavko. Lakota in skrb sta govorila iz nagubanega lica, iz globoko zgrbljenega čela. Obraz je bil suh in upadel, gladko počesani lasje so neredno stali na nelepi glavi. Morda je bila nekoč lepa, ko je bila mlada, toda mladost in lepota sta

brez sledu izginile. Trudna se je vsedla na obcestni kamen, kramp ji je padel iz rok. Brezčutno sedi tu, sključena in povsem naveličana življenja. Kakšne misli ji roje po glavi? Morebiti nikdar v življenju ni čutila ljubezni in dobrote, morda so ji že v zgodnji mladosti umrli stariši, ter jo zapustili siroto, morda je videla in doživela boljše dni, in grenke solze ji kipe iz oči pri spominu na nekdanje dni.

Zdelo se mi je, ko sem gledal kip, kot da stoji poleg mene Zveličar ter mi šepetaje: Tvoj bližnji! Sklonil sem glavo ter prosil ženo odpuščenja zase in za sodobne ljudi za vso brezsrčnost, ki jo je kedaj doživela. Bronast kip je vzet iz resničnega življenja.

Iz resničnega življenja? Da iz grenkega, resničnega življenja. Bržkone si raje predstavljaš svojega bližnjega v osebi prijetnega sosedu, ljubeznivega prijatelja, zanimive prijateljice ali prijetne družbe, vse kakor izmed ljudi tvojih tovarišev ali tovarišic. Potem kajpada je zapoved ljubezni do bližnjega nekaj lahkega.

Tvoj bližnji!

Ali ni to tudi tvoj oče, s katerim grdo ravnaš, mu neprijazno in čemerno odgovarjaš, češ, da je siten? Ali ni to tvoja mamica, ki je polna skrbi zate, ki bi ti bila tako hvaležna za vsako prijazno besedo in ljubezniv pogled?

Tvoj bližnji!

Ali ni to podložni, tvoj delavec, tvoja služkinja, mimo katerih ho-diš hladno in brezčutno, kakor da bi to ne bili ljudje enako iz mesa in krvi kakor ti? Oni so tvoji sotrudniki, četudi stojiš na drugem mestu, kakor oni.

Tvoj bližnji!

Ali niso to tudi oni ubogi in betežni bolniki, ki iz svojih bornih stanovanj vidijo, kako drugi hite na zabave, ki ne najdejo nobenega razumevanja pri ljudeh, čeprav so njihovi bratje in sestre? Niso vedno oni pravi ubožci, ki pridejo pred tvoja vrata ter ti v ginljivih besedah opisujejo svoj položaj, ampak oni, katerim ubožstvo zapira usta, čeprav je njihovo življenje le lakota in pomanjkanje.

Tvoj bližnji!

Ali niso to vsi ubogi ljudje nižjih slojev, ki si komaj upajo povzdigniti oči do tvojega sijaja, ali ki te s stisnjenimi pestmi kolnejo, ker greš tako ošabno mimo njih, boječ se, da se ne bi omazal vsled njihove bližine, in ker njihovim bledim mršavam otrokom ne privoščiš prijazne besede?

Tvoj bližnji!

Spoštujem vsakega, ki se ne pusti zapreti v ozke meje svojega stanu, ki brez napuha tudi one smatra za ljudi, katere mnogi, žal pre-mnogi smatrajo le za manj vredne ljudi druge vrste. Ljubiti moramo vse ljudi, če tudi ne moremo vsem pomagati. Toda hočemo jim pomagati kolikor moremo, in če bi tudi morali pri tem osebno kako žrtve doprinesiti. Drugače se bojim, da nam bo ob koncu časov večni Sodnik ljudi iz ceste in izza plotov predstavil z besedami:

Tvoj bližnji!

Toda tedaj bo spoznanje prekasno!

Lucas.

Tretji red in katoliška akcija.

Karitativno delo v skupščini.

Za cilj življenja si je sv. Frančišek postavil obnovljenje evangelijskega življenja na svetu. Na ta temelj je zgradil svoj prvi red, kakor je to razvidno iz prvega poglavja njegovega vodila: „Vodilo in življenje manjših bratov je to, namreč spolnjevati sveti evangelij našega Gospoda Jezusa Kristusa“.

Evangelij je oznanjal sv. Frančišek povsod, kamorkoli je prišel in v celih množicah so hoteli ljudje vstopati v njegov red, da bi ondi živeli življenje evangelija. Videč da bi zrušil družabni red, če bi tolike množice vstopale v samostan, je ustanovil III. red za ljudi živeče med svetom. Cilj III. reda pa bi naj bil isti, kakor cilj prvega reda, to je življenje po evangeliju.

Življenje po evangeliju, kakoršno je želel Kristus, kakoršno so živel prvi kristjani in kakor so ga učili apostoli, nam opisuje sv. pismo, zlasti lepo knjiga Apostolska dela. „Množica teh, ki so verovali, je bila enega srca in duha; tudi nihče ni govoril, da je kaj tega, kar je imel, njegovega, ampak jim je bilo vse skupno. Ni ga bilo ubogega med njimi; kolikor je namreč bilo posestnikov zemljišč ali hiš, so jih prodajali in ceno za prodane stvari so prinašali in polagali k nogam apostolov. Delilo pa se je vsakemu, kakor je kdo česa potreboval.“ (Apd. 4, 32—36). Zavedali so se prvi kristjani, da je od karitativnega dela odvisna večnost, srečna ali nesrečna. Vedeli so, da je Jezus sam opisal vesoljno sodbo rekoč: „Proč izpred mene, prekleti, v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angelom. Zakaj lačen sem bil in mi niste dali jesti; žejen sem bil in mi niste dali piti; popotnik sem bil in me niste sprejeli; nag sem bil in me niste oblekli; bolan sem bil in v ječi in me niste obiskali. Tedaj mu bodo odgovorili tudi ti: Gospod, kdaj smo te videli lačnega ali žejnega ali popotnika ali nagega ali bolnega ali v ječi in ti nismo postregli? Tedaj jim bo odgovoril: Resnično, povem vam: Cesar niste storili kateremu izmed teh najmanjših, tudi meni niste storili. In ti pojdejo v večno trpljenje, pravični pa v večno življenje.“ (Mt. 25, 41—46). Enako so učili učenci Jezusovi, apostoli. Izmed mnogih naj navedem le enega. „Kdor ima premoženje sveta,“ tako piše sv. Janez, „in vidi brata v pomanjkanju, pa svoje srce pred njim zapre, kako more biti ljubezen božja v njem?“ (I. Jan. 3, 17).

Najvažnejša in najodličnejša poteza iz življenja prvih kristjanov je torej bila njihova ljubezen do bližnjega, to se pravi karitativno delo. Ker je po namenu sv. Frančiška Asiškega III. red poklican, da obnovi na svetu evangelijsko življenje, zato mora tudi on v prvi vrsti gojiti karitativno delo.

Kaj sledi iz tega za slovenske tretjeredne skupščine? Slovenci že imamo na mnogih krajih takimenovane Vincencijeve in Elizabetne konference. Kjer iste obstoje v župniji ali v okolišu skupščine, so vsi člani III. reda — izvzemši tistih, ki sami potrebujejo podpore — dolžni biti podporni člani teh konferenc in če treba tudi delavni člani.

V župniji ali okolišu skupščine, kjer teh konferenc ni, mora skupščina imeti karitativen odsek, ki deluje enako, kakor Vincencijeve in Elizabetne konference.

Naloga karitativnega odseka v tretjerednih skupščinah je podpirati z denarjem, odnosno z živili, z obleke in obutvijo uboge, zlasti take, ki žive v skriti bedi in bolnike. Podpira naj odsek vse resnično potrebne brez ozira na njih narodnost in versko pripadnost. Cilj in ideal posameznih tretjerednih skupščin je in mora biti, da v njenem okolišu ni nikogar, ki bi trpel pomanjkanje, razen če zapravlja, pijančuje itd.

Kjer člani III. reda ne vrše te naloge, je njih skupščina mrtva, ter kaže, da se ne zaveda dolžnosti obnovitve evangelijskega življenja, radi katerega je sv. Frančišek III. red ustanovil.

P. HUGO:

Mehiški Tarzicij.

Z njim je bil zajet še eden, približno iste starosti. Temu je pa spričo gotove smrti začel pogum kloniti. Naš Tarzicij se je bal, da bi znal zatajiti svojo vero. Iskal je prilike, da bi ga opogumil. Ko so ju nekega dne pri obedu za par trenutkov sama pustili, se mu je prilika ponudila.

„Le dobro se najejva,“ mu je dejal z moškim zaničevanjem smrti. „saj nama bodo za vse dali časa, potem, no potem naju bodo pa ustrelili. Ne boj se! Najine bolečine bodo minile kot bi trenil z očmi.“

Ta Tarzicijeva neustrašenost je na kolebajočega tovariša tako vplivala, da ko so ga odvedli na morišče, je dvignil oči proti nebu in odločno izjavil: „Pripravljen sem!“ Celo neposredno pred usmrtitvijo je zaklical: „Le ubijte me!“ Ker se je bal, da bi vojakom na povelje znal pogum kloniti, se je v odločilnem trenutku obrnil proti njim in jim sam ukazal: „Streljaj!“

Nашega Tarzicija so iz Cotija prepeljali v njegovo rodno mesto Sa-huayo. Tam ga je v ječi obiskal vladni zastopnik Picazo — prava hijena, nikdar sita krvi — z nekaterimi spremljevalci. Misleč, da bo našega junaka našel vsega obupanega in milosti prosečega, se je bridko zmotil.

„Kaj si vendar storil, Jose?“ ga vpraša, na videz pomilovaje.

„Boril sem se kot mož,“ mu junaško odvrne.

Nato je obrnjen proti enemu izmed spremljevalcev podrobno pripovedoval, kako se je vse godilo.

„Si pripravljen na vse?“ ježno zaključil pripovedovanje nekdo drugi od spremstva, ki se mu je za malo zdelo, da ta fantiček tako moško in nekam prezirljivo odgovarja.

„Da, na vse sem pripravljen, odkar sem zgrabil za orožje.“ In obrnjen proti vladnemu zastopniku nadaljuje: „Ustrelite me! Ko bom združen s svojim Gospodom, ga bom prosil, naj vas osramoti.“

V ječi se je Tarzicij pripravljaj na smrt s postom, molitvijo in petjem. Poleg petka se je še en dan v tednu postil in vsak dan molil sveti rožni venec. Na koncu je pa zapel: „V nebesa, v nebesa, v nebesa jaz iti želim...“

Medtem se je zgasil njegov oče, da ga osvobodi. Precej denarja je prinesel s seboj za odkupnino. A Callesovi krvniki so bili preveč razjarjeni, da bi v to privolili. Nalašč so zahtevali tako visoko odkupnino. 5000 pezet, da jo oče v gotovini ni zmogel. Ponudil jim je svoje posestvo v zaštavo za primanjkljaj. A so odbili ponudbo, ali denar ali nič. Prosil jih je, naj Jose-ja vsaj ne usmrte prej, dokler se on ne odstrani iz mesta.

Niti te prošnje mu niso uslišali. Ostati je moral, da z lastnimi očmi gleda izvršitev smrtne kazni.

Ko je Tarzicij zvedel, da ga je oče hotel odkupiti, je bil žalosten. Ne radi sebe, ampak radi očeta. Dejal je, da bi mu tega ne smeli prej povedati, dokler bi on ne bil že v nebesih. Nato je sporočil očetu, naj denar za kaj boljšega porabi. Izvršitev smrtne obsodbe je bila določena za 10. febr. zvečer. Isti dan je pisal eni svojih tet sledeče pisemce:

Sahuayo, 10. febr. 1928.

Draga teta!

Obsojen sem, da moram umreti. Danes ob 8.30 bo prišel zame trenutek, po katerem sem tako hrepenel. Se enkrat se Vam in Magdi lepo zahvalim, kar ste storili zame. Mami ne morem pisati. Prosim Vas, pišite ji Vi in tudi Mariji. Povejte Magdi, da me sme obiskati. Dobil sem dovoljenje. Upam, da bo to tudi storila. (S tem je tajno povedano, naj mu prinese sv. obhajilo). Spominjajte se me in sprejmite, kakor vedno, tako sedaj zadnjikrat najsrčnejše pozdrave od Vašega nečaka, ki Vas ljubi in bi Vas rad videl. Kristus naj živi, Kristus naj zmaguje, Kristus naj kraljuje in sveta Mati božja guadalupska.

Jožef Sanches del Rio, ki bo dal življenje za sv. vero. Ne pozabite priti! Z Bogom!

Za par ur mu je bilo življenje podaljšano. Malo po 11. uri v noči 10. febr. so ga odgnali iz ujetniške barake na pokopališče, kjer ga je že čakala izkopana jama. Celo pot je vzklikal: „Dolgo naj živi Kristus Kralj!“

Na pokopališču, kjer je bilo več odprtih grobov, za žrtve, ki so imele priti za njim, je mirno in hladno vprašal, katera jama je zanj izkopana. Ko so mu jo pokazali, se je postavil ob njo, češ, da ga ne bo treba mrtvega tja vlačiti.

Ta njegova hladnokrvnost je soldatesko tako razkačila, da se je z nožmi vrgla nadenj in ga začela obdelavati, da je bil naenkrat ves v krvi. A ni nehal klicati: „Dolgo naj živi Kristus Kralj!“

Poveljujoči častnik je, peneč se od jeze nad toliko „trdovratnostjo“ z revolverjem v roki priskočil in mu pognal kroglo v glavo. Mladi mučenec se je zgrudil v mlako lastne krvi. Klic: „Dolgo naj živi Kristus...“ mu je zamrl na ustnih, v smrtnem boju trepetajočih. Po par trenutkih se je njegova čista duša dvignila k Bogu po mučeniško palmo.

Ko se je drugo jutro zvedelo, da je ponoči junaški Jose dal življenje za Kristusa Kralja, je zaplapolalo med ljudstvom kakor ogenj iz slamnate strehe silno ogorčenje in nepopisno versko navdušenje. Vse je hitelo proti pokopališču, da vsaj robec pomoči v nedolžno mučeniško kri in se ob njenem pogledu navduši za nadaljni sveti boj. Vojaštvo je slutilo kaj takega, zato je ves dan stražilo pokopališče.

Če ni mučeniška kri in priprošnja tega Tarzicija sovražnike cerkve prisilila, da so ji ponudili spravo.

Little Flower Magazine.
Oklahoma City.

Goreči in zvesti udje III. reda se trudijo za to, da se pomnoži število dobrih članov v njihovi skupščini in da ste vsaj dve tretjini teh naročeni na Cvetje. Tisti, ki tega ne delajo, so, kakor pravi sv. Oče Benedikt XV. leni in zadovoljni s samim imenom tretjerednikov!

P. KRIZOSTOM:

Franciškanke misijonarke Marijine in Sveti Oče Pij XI.

Precej ob nastopu svojega papeževanja je pokazal sveti oče Pij XI. kam teži vsa njegova velika ljubezen in vsa njegova očetovska skrb. V srcu in mislih so mu bile tiste duše, o katerih se zdi, da je bila zastonj prelita predragocena Odrešenikova Kri. Zaklical je Pij XI. vsemu krščanskemu svetu: „Otroci moji! V zahvalo za vero, ki jo imamo, poskrbimo, da bo ta vera vsplamtela tudi v drugih dušah. V

Med malčki na Filipinih.

zahvalo za zaklade milosti, ki nam jih dobri Bog deli vsak dan, nesimo te zaklade v daljni paganski svet.“

Tako je zaklical Pij XI. v juliju 1922. in je podelil svoj blagoslov vsem delavcem na apostolskem polju, pa tudi vsem redovnicam, ki so se vrgle iz samostanskih zatišij v svet, da pomagajo širiti resnico svete vere.

Papeževe besede imajo gotovo nekaj božjega v sebi. O božji besedi pa je pisano v svetem pismu: „Moja beseda se ne povrne k meni brez sadu, ampak bo storila vse, kar hočem, in rodila bo sad, radi katerega sem jo izrekel.“ (Iz. 6, 54.)

Zato je pa povsem opravičeno, da zdaj ob sklepu papeževega zlatnega jubileja pokloni misijonska ustanova frančiškank svoje delo teh sedmih let svetemu očetu. Saj je za vse velike uspehe mnogo pomagal njegov apostolski blagoslov.

Pred vsem naj poudarim, da so dobile frančiškanke l. 1922. nove konstitucije, potrjene od svete stolice. Skupno število misijonark tega leta je bilo 4.882; celotno število redovnih hiš pa 172.

Za petdesetletnico Pija XI. pa je število samostanov napredovalo ravno za petdeset. Od decembra 1929 imajo namreč frančiškanke 222 redovnih hiš s 6.000 redovnicami. V tem kratkem času so odprle naše sestre 7 novih novicijatov v Indiji, na Kitajskem, na Japonskem in na Filipinih.

Frančiškanke širijo svojo ustanovo tudi med domačinkami z veliko vnemo. Pravila so zanje na željo sv. očeta posebe prikojile. Te sestre domačinke se imenujejo oblate. Danes jih je v Aziji in na Filipinih že 230.

Iskrena želja sv. očeta je, da bi prišla luč sv. vere v vse, tudi najbolj zapuščene in oddaljene kraje. Frančiškanke so temu visokemu bodrilu natančno sledile. Tudi v najbolj divjih krajih so postavile svoje kapele, v katerih siplje Gospod Jezus sredi žarnih sveč svojo milost v uboga paganska srca.

Tudi razne šole in delavnice v misijonskih krajih je sveti oče nujno priporočil. V teh sedmih letih so Frančiškanke odprle 25 novih šol z mnogimi delavnicami in kolegiji.

Pij XI. pa je v svoji encikliki „Rerum ECCLESIAE“ izrekel tudi te besede: „Naj evangelijski pridigarji ne pozabijo, da jim je treba slediti v njihovi službi božjega Odrešenika, o katerem piše sv. Matej: Ozdravil je vse bolnike...“

Vsako leto sporočijo frančiškanke stanje svojih bolnic svetemu očetu, ki se teh številk vedno močno razveseli. Zanjih 7 let se je število bolnišnic kar podvojilo.

Sledeče opominu božjega Odrešenika, strežejo junaške sestre bolnikom, zlasti takim, ki imajo nalezljive bolezni. V službi gobavcev čisto same zapadejo tej strašni bolezni. Razumljivo je, da telesno ne morejo vseh ozdraviti. Zato pa pazijo tembolj, da rešijo njih duše večne smrti. L. 1928. n. pr. so podelile 32.836 osebam sv. krst samo v bolnišnicah.

Svoja misijonska poročila izdajajo v listu „Annali“, ki so ga l. 1922. tiskale v 6.000 izvodih, zdaj ga pa tiskajo v 50.000 izvodih v raznih jezikih.

V službi gobavih.

V teh sedmih letih je odpotovalo v misijone 805 frančiškank v vse dele sveta.

Naj omenim slednjič le še, da so v tej dobi prišle Frančiškanke misijonarke Marijine tudi med nas Slovence, da bi tudi tu delale za misijone. Prav v jubilejnim papeževem letu so povečale svojo redovno hišo v Ljubljani in zgradile v njej mično kapelico, kjer vsak dan molijo Najsvetejše, izpostavljeno v javno počestčenje.

* * *

To je prav kratka in površna kronika dela frančiškanskih sester v zadnjih sedmih letih. V tem izredno lepem napredku pa vidimo očitno pomoč molitve in blagoslova misijonskega papeža Pija XI. Prosimo torej Gospoda Jezusa, naj da še nadalje papeževemu blagoslovu dejanskih moči, da bo žela ustanova frančiškank vedno sijajnejše uspehe v slavo božjo in izpreobrnjenje paganov.

P. ANGELIK:

Pregled zgodovine frančiškanov med Slovenci.

Tretje poglavje.

Modroslovno-bogoslovni studij v slovenski provinciji sv. Križa.

Sv. Frančišek Asiški ni ustanovil zgolj premišljevalnega reda, njegov cilj je bil: Ne samo sebi živeti, ampak tudi drugim koristiti. Frančiškanski red je takoj s prvih početkov zastopal delavno življenje, kakor noben drug izmed starejših redov. Apostolski način življenja in dela je bil ideal asiškega ubožca. „Le ljudstvu pripadati kakor Kristus in apostoli, za ljudstvo, med ljudstvom in z ljudstvom živeti, eno biti z ljudstvom, deležen biti njegovih skrbi, sočustvovati z njegovo bolestjo in radostjo in vse to tako, da premišljevalno življenje pri tem ne trpi škode, temuč se nasprotno celo vsestransko poživi in poglobi, to je program, kakor ga ni poznal noben izmed starih redov.“ Misлити, delati in živeti za ljudstvo to je cilj frančiškanske družine.

To delo za ljudstvo more vršiti red predvsem z dušnopastirskim in socialnim delovanjem. In tej nalogi primerno so bile tudi urejene študije v frančiškanskem redu. Zato vedno in vedno okrožnice generalov in provincijalov priporočajo studije kot najboljše sredstvo za doseg cilja, ki ga je svojemu redu postavil sv. Frančišek Asiški.

1. Modroslovni studij.

Kdaj se je v slovenski frančiškanski provinciji pričel modroslovni studij je lažje ugibati, kakor kaj gotovega povedati, pravi naš stari kronist Fajdiga.² Prvič najdemo ta studij omenjen l. 1610., ko je bilo na provincijalnem kapitlju na Trsatu določeno, da se upostavi modroslovno učilišče na Trsatu. Pozneje l. 1631. pa je bilo določeno naj se isto nadaljuje na Sveti Gori. Kaj drugega o modroslovnem studiju iz te dobe ni možno ugotoviti. Tistega, ki mu niso znane razmere v prvih

desetletjih naše provincije bo morda presenetilo pozno leto ustanovitve modroslovnega studija, toda če upoštevamo žalostni čas v katerem je provincija začela delovanje moramo reči, da se je še dosti zgodaj toliko opomogla. Do leta 1601. o kakem mirnem življenju v provinciji sploh ni bilo govora. Na eni strani so provinciji požigali in rušili samostan za samostanom divji Turki, tako da sta od 29 samostanov, ki jih je provincija štela ob ustanovitvi l. 1517. po prenehanju turških vpadov ostala le še dva: na Tersatu in v Senju. Na drugi strani so luterani na Kranjskem tako preganjali frančiškane, da je od treh samostanov ostal le eden v Novem mestu, druga dva v Ljubljani in Kamniku so pa vsled razmer prisiljeni morali začasno opustiti. Manjkalo jim je samoposebi umevno tudi duhovnikov, od katerih, kakor pripoveduje kronika,³ so bili mnogi odpeljani v jetništvo in mnogo so jih pobili. Zato na otvoritev studija bodisi modroslovnega ali bogoslovnega ni bilo mogoče niti misliti. Obistnil se je stari pregovor: Inter arma silent Musae, t. j. med vojno zastana vsaka kultura. Pomagali so si pač, kakor so si mogli.

Starost predpisana za sprejem kandidatov, ki so se prijavili za vstop v red je bila dovršena šestnajsto leto. To določbo najdemo v vseh starejših generalnih konstitucijah. Bila je to starost, ko so kandidati po tedanjih šolskih razmerah lahko dovršili zadnji gimnazijski razred. Pred sprejemom v red so bili kandidati iz predmetov zadnjega šolskega leta izprašani od posebne za to določene komisije. Člani te komisije so bili običajni provincijal in še dva lektorja. Dandanes so za sprejem potrebna le spričevala. Dokler provincija ni imela lastnih domačih učilišč, so pošiljali mlade klerike v sosedne provincije v Italijo, Avstrijo in tudi v Španijo. Po končanem studiju so se vrnili domov v naročje domače provincije.

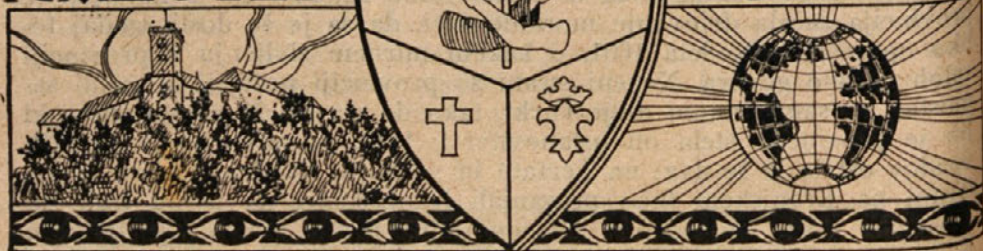
Ker je bilo to združeno z mnogimi stroški in pa tudi ker so zahtevali redovni predpisi, naj ima vsaka provincija svoj lastni modroslovno-bogoslovni študij, se je naravno tudi provincija sv. Križa prizadevala, da bi čimprej zadostila redovnim določilom. Kakor že omenjeno najdemo prve početke modroslovnega študija že v letih 1610. in 1631. Točnejše podatke o njem imamo od leta 1670 naprej.

V dobi procvita je imela frančiškanska provincija kar tri modroslovna učilišča. Prvo po starosti je bilo ono na Tersatu, prvič upostavljeno že leta 1610. Od leta 1670.—1679. je isto vodil P. Krizostom Mugerle. Leta 1680. je bilo premeščeno pod vodstvom P. Jurija Suprina v Klanjec, kjer je ostalo do l. 1686., ko se je preselilo zopet na Trsat, ter sta ga ondi vodila lektorja: P. Feliks Chiappei in P. Paškal Mazolle. Tu je ostalo do leta 1706., ko se je radi preselitve bogoslovnega študija v frančiškanski samostan na Trsat umaknilo za eno leto v Klanjec in potem leta 1707. v Novomestu pod vodstvom lektorjev P. Jožefa Urbanizi in P. Konstantina Feitel, ter je ondi ostalo do svoje ukinitve.

Drugo modroslovno učilišče je bilo nastanjeno na sv. Gori. Prvič ga najdemo ondi l. 1631. Ali je ostalo neprekinjeno ondi do l. 1670. ali ne, se ne da ugotoviti. Gotovo je, da je v kroniki za leto 1670. to učilišče omenjeno kot drugo poleg onega na Trsatu in da ga je vodil P. Bonaventura Novak. Leta 1673. se je preselilo v Samobor, ter ga je vodil P. Angelj de Gratia. Leta 1675. je bilo premeščeno v Klanjec.

(Dalje prihi.)

P. HUGO:

A. Splošni.

Samomori in spoved.

Monakovski zdravnik Dr. Erih Meyer je v tamkajšnjem „Medicinskem tedniku“ priobčil članek z naslovom: „Kako preprečiti samomore“. Najprej je podal nekaj statistike samomorov, deloma nemške, deloma splošne. Pri tem je potom številko ugotovil, da je število samomorov med katoličani bistveno manjše kot med protestanti. Ko je iskal vzrokov tej razliki je prišel do zaključka, da je glavni vzrok spoved. „Po mojem mnenju,“ pravi, je to razliko pripisovati spovedi katoliške cerkve. Pripomniti moram, da sem protestant, in da kot tak ne morem imeti namena katoliške cerkve povelicevati. V spovedi, h kateri katoličana že od mladih nog prigajajo, vidim za vsakega, posebno pa za mlade ljudi neprecenljivo vrednost, ki obstoji v tem, da tam najde človeka, kateremu lahko razkrije vse svoje težave in boje. On ve, da duhovnik kot božji namestnik posluša njegovo izpoved, ve, da je dolžan molčati o vsem, kar je slišal. Že samo odkritje morečih težav srce olajša in osvobodi. Večina samomorov bi izostala, ko bi samomornilnim kandidatom v kritičnih urah stal dober prijatelj ob strani, kateremu bi mogli svoje moreče misli in skrbi razodeti.“ Na ugovor, da bi se dal da vpliv spovednika na kako drugo inštanco prenesti, odgovarja, da bi

bil to le slab nadomestek, včasih bolj škodljiv kot koristen.

Na mednarodni evh. kongres.

Staroslavna Kartaga se pripravlja na največji dan svoje krščanske zgodovine, na mednarodni evharistični kongres, ki se bo vršil tam od 8. do 11. maja. Tisoč petstoletnica smrti najslavnejšega sina Afrike, sv. Auguština († 29. avg. 430.) je obrnila pozornost katoliškega sveta na Kartago, kot najprimernejši kraj za letošnji mednarodni evharistični kongres. Priprave so v polnem teku. Samo iz Francije je napovedanih 60 škofov z 2000 duhovniki. Amerikanci imajo že naročeno posebno ladjo. Španska bo častno zastopana. Domačini brez razlike vere so pripravljalnemu odboru ponudili vsa razpoložljiva stanovanja. Ker bo kartaška stolnica veliko premajhna, bodo glavne slovesnosti v tamkajšnjem amfiteatru. Na programu je romanje v Hippo, škofijsko mesto sv. Auguština, ki je oddaljeno od Kartage kakih 160 milj.

Boljševiška grozodejstva v Armeniji.

Dopisnik ameriškega katoliškega korespondenčnega urada „N. C. W. C. News Service“, ki je potoval po sovjetski Armeniji, poroča, da so tam krščanske cerkve v razvalinah. Neverjetno je, kaj so boljševiki ondi počeli. Škofe in duhovnike raznih veroizpovedanj so grozovito mučili.

fizično in moralno. Nadškofa Gjuda so vlekli iz samostana Edmiazin v ječo in ga tam pol leta tako mučili, da se mu je duh omračil in je umrl. Pravoslavnega armenskega škofa in nekaj njegovih duhovnikov so deportirali v Sibirijo. Nekega starega podeželskega duhovnika so najprej oblekli kot Kristusa. Potem so ga kot takega vlačili okrog in ga zasmehovali. Nato so ga popolnoma slekli, posadili na osla, tako da je nazaj gledal, in vse mogoče z njim počenjali. Nekega katoliškega župnika so prisilili, da si je sam grob skopal. Potem so mu ukazali, naj stopi vanj. Stojčega so do vratu zasuli z vso mogočo nesnago. Nato so nanj streljali. A nalašč v stran, samo, da so ga s smrtnim strahom mučili. Znova so ga odkopali in odvedli v ječo. Drugod so lačne šolske otroke peljali pred Kristusovo podobo in jim ukazali, naj tri dni molijo ter prosijo kruha. Po treh dneh so jih peljali pred Lejninovo podobo, naj njega prosijo. Kmalu je stopila pred nje naročena ženska, ki jim je prinesla, kar so prosili in še kaj boljšega. — Takih reči dopisnik vse polno poroča, z vsemi navedbami kraja in oseb.

Boljševiki na potih Špartancev.

Kakor poroča zgodovina, so nekdanji Špartanci otroke smatrali za državno last. Po rojstvu so jih staršem odvzeli in jih vzgajali v državnih zavodih. Te so si sedaj ruski boljševiki vzeli za svoj vzor. Njih vodilni ekonomski strokovnjak L. M. Sabsovič je že izdelal tozadevni načrt. Otroci bodo takoj po rojstvu staršem odvzeti in oddani v državne otroške domove, kjer se jim bo s „kravjo“ hrano začel vtepati komunistični duh. Da bi stariši ali sorodniki kako ne vplivali na vzgojo in državi ne mešali štren, jim bo vsak nadaljni stik z njimi zabranjen. Stariši naj ne vedo, kateri so njih otroci in ti ne, kateri so njih stariši,

bratje in sestre. Na ta način upajo boljševiki vzgojiti rod, ki bo imel pred očmi samo en vzor, za katerega bo živel — komunizem. Celo Lenina vdova Krupskaja je izjavila, da se bo boljševizem pred svetom s tem samo osmešil. Nam pa pri tej komunistični nameri prihaja v spomin latinski pregovor: Qui ad summa venit, ad imma prope est. Prestavili bi ga: Kdor je do skrajnosti dotiral, mu bo kmalu boben zapel.

Čudo sv. Januarija.

V čem to čudo obstoji, je splošno znano. Ob gotovem času in ob gotovih okoliščinah mučenceva sicer strjena kri, ki jo obenem z njegovo glavo hranijo v Neaplu, znova postane tekoča in peneča se, kakor bi bila sveža. Redno se to zgodi za svetnikov god 19. sept. Redkeje 1. in 2. maja, izjemoma pa tudi 16. dec. Vedno pa le takrat, če se steklenica s strjeno krvjo primakne glavi. Že več kot pol tisočletja se to čudo leto za letom ponavlja, a še danes ne more nihče z gotovostjo reči, ali je vzrok naraven ali nadnaraven. Lani se je to čudo po dolgih letih zopet 16. dec. ponovilo ter znova izzvalo najrazličnejša mnenja o vzroku.

Pogumen škof.

Mladi škof, Msg. Jakob Leen v Port Louis v Indijskem oceanu, se je v avtomobilu peljal po svojih opravkih. V samotnem gozdu se mu nudi grozen prizor. Razjarjen mus (ameriški jelen) je nekega neznanega potnika ravno s svojimi rogovi obdeloval. Ko škof vidi pograbi sekiro, ki jo je imel pri sebi, skoči iz avtomobila in naravnost nad besno žival. Po hudem boju z njo jo je ločil od žrtve. Ta je bila pa že preveč zdelana. Čez par ur jo je smrt rešila. Pogumni škof je rojen Irec in član redovne družbe sv. Duha. Je komaj deset let duhovnik in že pet let škof. Njegov misijon obsega 117.490 katoličanov.

Domače vesti.

Na sv. Treh Kraljev dan je Dr. P. Gvido Rant, O. F. M. župnik Marijinega Oznanjenja v Ljubljani Abrahama srečal. Ko je javnost za to zvedela, je imel vratar nadurno delo radi dostavljanja častitk od raznih strani. Znamenje simpatij, ki jih jubilant uživa v mestu, pa tudi po deželi. Tudi naš list mu iz srca častita in želi, da bi še Matuzalema srečal. Saj svoj čas, ko še ni bil tako zakopan v svoje poklicno delo, je rad sodeloval pri „Cvetju“. Njegovi članki so bili vedno temeljiti. Sedaj se z lastnim listom trudi strniti „Vero in življenje“. Naj Bog blagoslavlja njegovo delo. — Dne 16. dec. se je naše provincijalno starešinstvo zbralo v Ljubljani, da izvoli novo vodstvo našemu ameriškemu komisarijatu. Dosedanij komisar P. Benigen Snoj se je odpovedal, ker biti učitelj novincev in obenem voditelj komisarijata, se ne sklada dobro. Za komisarja je bil izvoljen P. Bernard Ambrožič. Spričo njegove agilnosti in spretnosti upamo, da bo dobro krmaril. Za njegove svetovavce so bili izbrani: P. Benigen, P. Salezij Glavnik, urednik Ave Marije in P. Benedikt Hoge, slovenski Amerikanec.

Glas iz Kine.

Težko smo zadnje čase pričakovali kakega glasu od B. Baptista. Skrbelo nas je, kaj je z njim, ker je okrog Hankowa divjala državljanska vojska. Obenem smo bili v strahu za denar, ki smo mu ga poslali. Strahu in skrbi nas je rešilo njegovo pismo, ki smo je te dni prejeli. Še je zdrav in tudi denar je prejel. Malo težko je šlo, ker ga na banki niso poznali. Odslovili so ga z naročilom, naj se izkaže s potrdilom od naše strani, da je res on upravičen do denarja. Ravno nam je pisal po zahtevano potrdilo, ko pride naše

pismo, s katerim smo ga obvestili, da je denar na potu. To je zadostovalo. Ne more se dosti zahvaliti vsem blagim dobrotnikom, ki so mu pomagali v toliki stiski, v kateri se nahaja. Cela sirotišnica hvaležno molja za vse, ki so kaj prispevali. Ga lepo priporočamo v nadaljno podporo.

Naš novi kit. misijonar.

P. Aleksej Benigar, član naše hrvatske provincije sv. Cirila in Metoda, rodom Slovenec, je odšel v kitajske misijone. Prideljen je hankovskemu apostolskemu vikarijatu, v katerem deluje P. Baptist. Zaposlili ga bodo pri višjih šolah, ker se je že naprej za to pripravljaval. Na vzhodnem zayodu v Rimu je dovršil višje bogoslovne študije z doktoratom. Sedaj je že na svojem mestu v Hankowu. P. Baptist veselo poroča, da sta se že parkrat sešla. A kakor ve povedati, morata sedaj delati kitajski novicijati — bolnišnici. Tamkajšnje podnebje je tako različno od našega, da spočetek vsacega Evropejca malo položi. Tudi pri P. Aleksiju ni naredilo izjeme. Upajmo, da bo tudi ta misijonski novicijati srečno prestal, dasi pri nekih katerih traja nad eno leto.

Rešen iz banditskih rok.

Iz Kine poročajo, da so tamkajšnji roparji ujeli enega naših francoskih misijonarjev P. Ulrika Kreutzen, rodom ameriškega Nemca. Zahtevali so zanj visoko odkupnino, ki so jo pa končno znižali na 500 dolarjev v živilih. Ko so jo dobili, so ga izpustili. Zajeli so ga blizu nekdanje P. Baptistove misijonske postaje Či-cov. Zato je P. Baptistova velika družina v sirotišnici mnogo molila za njegovo rešitev. Ker je bila molitev uspešna, je P. Baptist povabil v sirotišnico k zahvalni pobožnosti. Dasi je bil ves izmučen od prestanega napora

in strahu, se je takoj odzval vabilu. Dne 10. dec. so v sirotišnici kanosinank po skupnem sv. obhajilu sester otrok hvaležno zapeli Te Deum. P. Baptist je tisti dan obhajal svojo 29. letnico, odkar se je v Genovi potal na morje v kitajski misijon.

Ganljivo priznanje.

Sestre Frančiškanke Marijine Misijonarki že 40 let požrtvovavno strežejo gobavim v Kalapapa na Molokajskem otoku. V priznanje za njih junaško ljubezen, s katero jim strežejo, so jih hvaležni govori nedavno ganljivo presenetili. Po posebnem odboru, v katerem sta bila dva katoličana, en kalvinec in ena mormonka, so jim zbrali 1284 dolarjev kot osnovni sklad za njih dom na otoku Honolulu, kjer naj bi črpale novih moči za svoje žrtev polno delo. To vsoto so poslali s pismom polnim hvaležne ljubezni predstojništvu sester v Honolulu. Med drugim pravijo: Pošiljamo to v znak priznanja požrtvovavne samozataje sester sv. Frančiška, s katero že 41 let vstrajajo v Kalapapa, kakor tudi v priznanje za njih materinsko skrb, s katero negujejo naše male zavetišče v Kapiolandu... Naj bo vsota za ogelni kamen sesterne hiše v Honolulu in nekaj spominek del ljubezni naše tukajšnje drage matere Marijane in sester frančiškan. Aloha mui loa!

Naša misijonska pomlad.

Štiri leta so minula 28. febr. odkar je sedanji sveti oče izdal glasovito misijonsko encikliko „Rerum Ecclesiae“, s katero je zanetil nov ogenj misijonskega navdušenja in živahno tekmovalstvo med posameznimi misijonskimi redovi, tako doma, kakor na raznih misijonskih frontah. Tudi naš stari misijonski red ni zaostal. Osrednji misijonski kolegij sv. Antona v Rimu, ustanovljen l. 1889., v katerem je bilo prvotno 200 misijonskih kandidatov, so znatno razširili. Poslej se bo v

njem vzgajalo do 300 bodočih misijonarjev. Krajevni misijonski zavodi se leto za letom množe. Sedaj jih je že 40 s 1230 gojenci. Tudi želja sv. očeta, naj bi se po misijonih bolj gojili domači misijonski poklici, je bila našim misijonarjem zapoved. Na Kitajskem, kjer je naše glavno misijonsko polje, obstojajo že trije misijonski zavodi za domači naraščaj: v Hankowu, Tsinanfu in Taiyuanfu. Istotako trije samostani kot zibelke domačih redovnih poklicev. S 700 našimi evropskimi misijonarji med pagani, deluje že 600 domačinov, ki so jih oni vzgojili.

Misijon potom tiska.

V frančiškanskem misijonskem vikariatu Laohokow, v srednji Kini so začeli pridno misijonariti potom tiska. Na vse strani svojega okrožja pošiljajo misijonarji letake versko poučne vsebine, ki rode mnogo uspeha. Tudi znano okrožnico sedanjega sv. očeta na Kitajce, so predstavili in razposlali, ne samo kristjanom, ampak tudi izobraženim paganom. Celo častniki so jo z veseljem in zadoščenjem brali. Na enega njih je napravila tak vtis, da je komandiral podložne vojake skupaj, jim prebral papeževo pismo in je od besede do besede razložil. Končal je z besedami: To je pismo papeža katoliške cerkve, ki posebno ljubi Kitajsko in Kitajce.

Znamke sv. Antona.

Kakor za 700. letnico smrti sv. Frančiška, bo Italija tudi za 700. letnico smrti sv. Antona l. 1931., izdala vrsto pisemskih znamk, s prizori iz njegovega življenja. Veljavne bodo samo za Italijo, med tem ko so bile one sv. Frančiška tudi za inozemstvo. Sv. Anton ne bo prvič na uradnih pisemskih znamkah. Za 700. letnico njegovega rojstva 1895, ga je že njegova domovina Portugalska na ta način počastila.

C. Drobne vesti.

Iz Zagreba je odišel v Ameriko franciskan-tretjerednik o. Dobroslav Sorić. V Pittsburghu, Pa. misli ustanoviti samostan svojega reda. Ker je glagoljaš, bi bil to prvi samostan glagoljašev v Ameriki. Seveda bodo smeli samo v samostanski kapeli glagoljašiti.

V Zedinjenih državah Severne Amerike je bilo preteklo leto pokradenih 116.000 avtomobilov v vrednosti približno 81.200.000 dolarjev.

Saharski puščavnik Peter Karl de Foucauld, ki je bil l. 1916. od Turkov umorjen, je kakor v pre-roškem duhu v nekem pismu napo-vedal, da je sedaj ugoden čas za spreobrnjenje Turkov. Treba tedaj začeti z misijoni med njimi.

Slovite pasijonske igre v Oberam-mergu se bodo pričele 11. maja tega leta. Na Sveti dan so napravili prvo splošno poskušnjo. Vsi stroški vprizoritve so proračunjeni na četrt milijona dolarjev. Pričakujejo do 300.000 udeležencev.

Predsednik čehoslovaške republike je odlikoval kustoza sv. Dežele, P. Avrelija Marotta, O. F. M. z re-dom belega orla. Red mu je izročil čehoslovaški konzul v Jeruzalemu Vladimir Fric, kateremu je P. kus-toz pripel na prsi zlat križ kri-žarjev.

Če pojdeš v Ameriko, te opozar-jam, da danes že lahko iz dalja-ve 200 milj z morja telefoniraš na-ravnost tistemu, h kateremu si na-menjen. Plačal boš za eno minuto samo 21 dolarjev.

V Angliji so sprožili misel, naj bi vsaka katoliška župnija po ce-lem svetu spoznala en dan v letu kot „dan sv. očeta.“ Dan bi določil dotični župnik sam. Namen tega dneva bi bil vnemati verne k lju-

bezni in zvestobi do sv. stolice. Lepo misel je sv. oče po svojem držav-nem tajniku pozdravil.

Stalni odbor za eharistične kon-grese je sklenil da bo l. 1932 svobodna Irska na vrsti. Imenovano leto bodo Irci praznovali 1-letnico kar je njih narodni patron sv. Pa-tricij prišel v deželo. Kongres bo sklican v glavno mesto Dublin.

Novi ministrski predsednik Av-stralije John Henrik Scullin je izrazil katoličan. Kot dosedanji de-lavski voditelj, časnikar in član pa-ramenta je bil vedno med prvobo-jevniki za katoliško stvar.

V Shanghaiju na Kitajskem je umrla usmiljenka S. Gabriela Liou, domačinka. Osemnajstletna je od očeta slišala pripovedovati, ko-liko dobrega usmiljenke v Pekingu store. To je vzbudilo v njej pokli-c. Celih 42 let se je žrtvovala bolniški strežbi. Ob času boksarske vstaje so ji bili stariši, bratje in sestre vsi do zadnjega pomorjeni.

Na Kitajskem živi neki Li-Ching-un, ki ima sedaj 252 let, kar je uradno ugotovljeno. Po poklicu je bil prej apotekar. Kot tak je ba-je našel neko rastlino, ki mu je tako podaljšala življenje.

V Indiji je umrla misijonarka S. Lucija, reda sv. Jožefa. Celih 58 let je preživela v misijonu. V tem času je svojo očno krstila 44.000 otrok. Med najbolj zapuščenimi je bila najbolj doma. Ko se je s svojim vozom pripeljala v vas, je vse drlo skupaj in vsklikalo: Bela devica je prišla!

V Haylen Island, v južni Angliji je našla smrt v plamenih prednec-tamkajšnjega samosatana sv. Pa-tricija. Iz goreče hiše je hotela re-šiti presv. Rešnje Telo, a jo je ogenj zajel.

MALI FRANČIŠKOVI KRIŽARJI

P. KRIZOSTOM:

Junaški Križar.

Upam, da dobro poznate patra Emilijana. Če ga pa ne poznate, si natančno oglejte njegovo sliko! Fotografirali smo ga skrivaj kar v cerkvi, med tem ko je pridigal. Dober duhovnik je to in ljubezniv, pa čez vse mere ima otročiče rad. Ni mi treba poudariti, da je pater Emilijan voditelj Frančiškovich križarjev in da ga imajo le-ti zelo, zelo radi. Pa kako bi ga ne imeli radi, ko jim pa pove na prižnici, v kapeli, v šoli in v dvorani toliko lepega, zlasti še o križarskem poveljniku svetem Frančišku.

Komaj mesec dni je tega, ko je pater Emilijan govoril malim križarjem, kako je sv. Frančišek slekel nekoč svojo sijajno viteško obleko in jo dal beraču iz usmiljenja, sam pa se je zavil v njegove raztrgane cape. Na koncu je dostavil pater še tele besede: „Ljubi križarji! Če hočete biti zvesti posnemalci svojega velikega očeta sv. Frančiška, potem zatajite v sebi vsaj tu in tam svojo mehkužnost in sladkosnednost, pa pomagajte s prihranki tistim, ki

so v siromaštvu in bedi. Sami poiščite zlasti take siromake, ki si ne upajo prosjačiti. Za vsako najmanjšo podporo vam bodo hvaležni. Pa storite to skrivaj, da ne izgubite zasluženja. Samo Jezus in vaš angel varuh smeta vedeti za vaše dobro delo. In še to naj vam povem: Sv. Frančišek vas bo vesel in bo ponosen, da ima tako dobre sinove.“

* * *

Žalnikov Francek je bil eden najbolj navdušenih križarjev. Vsaka beseda patra Emilijana je padla naravnost v njegovo drobno srce. Zato sta si pa tudi bila z blagim patrom najboljša prijatelja.

Tiste dni se je zgodilo pri Žalnikovich nekaj posebnega. Mamici se je namreč zelo čudno zazdelo, kam da izginja vedno po zajterku njen

Francek. Ko še vsi drugi mirno pri mizi sedijo, se splazi mali deček v spalnico. Že cel mesec dela tako. Danes pa hoče mamica na vsak način dognati, kakšna skrivnost je v tem Franckovem ravnanju. Odide takoj po prstih za njim in pokuka skozi ključavnico v spalnico. Videti je mogla le, kako je potegnil deček iz spodnjega predala velike omare škatljo ter jo odprl. Drugega ni mogla opaziti.

Ko je odšel sinček v šolo, je stopila mamica takoj v spalnico, odprla omaro in našla tam škatljo, ki je bila precej težka. Odprla jo je — in kaj je našla v njej? Škatlja je bila polna belega sladkorja. Mamica prvi hip ni vedela, kaj naj si misli. Ali je mar Francek grd sladkosnedež in tat? Pa vendar — nikoli ga še ni zalotila pri tatvini. Morda je doslej premalo pazila nanj ter mu vse preveč zaupala. Čudno je vendar, odkod tolika množina sladkorja. Mislila je to in ono, slednjič pa je položila škatljo zopet nazaj ter je sklenila, da hoče odslej Francka prav natančno opazovati.

Naslednje jutro je sedela vsa Žalnikova družina pri zajterku. Mamica je položila, kot navadno, pred vsakega tri koščke sladkorja. Vsi so jih vrgli v svoje skodelice, le Francek jih je skrivaj spustil v svoj žep in je pil grenko kavo. Mamica je strmelala. Da bi se pa popolnoma prepričala, je pokusila Franckovo kavo, ki je bila res popolnoma grenka. Vprašaje je pogledala sinčka, ki je močno zardel ter se ves zmedel. Toliko časa je nosil v srcu svojo skrivnost — zdaj je pa vsega konec. Kako se je veselil, da bo storil skrivaj nekaj dobrega. Ah — in pater Emilijan, ali ni čisto jasno rekel, da so tista dobra dela Bogu najbolj všeč, o katerih ve le Gospod Jezus in angel varuh? Štiri tedne že je pil grenko kavo in spravljal v škatljo vsako jutro svoje tri sladkorčke, da bi nesel poln zabojček za god bolni stari Jožefi, ki trpi tolikšno pomanjkanje tam v svoji borni kočici onkraj vasi. Zdaj je pa moral vse to mamicami razodeti. Le-ta pa je bila globoko ganjena in vsa srečna, da ima njen sinček, čeprav še zelo majhen, tako močno voljo. Potolažila ga je torej ter ga bodrila, naj tako nadaljuje, ker dobri Jezus in Marija, pa še angel varuh in sveti Frančišek imajo nad njegovim dobrim delom še vedno isto veliko dopadajenje, čeprav ve za vse to njegova mamica.

Patru Emilijanu so pa kar solze stopile v oči, ko mu je Žalnikova mati pripovedovala Franckovo junaško zgodbo.

„Da, to je pravi Frančiškov križar,“ je vskliknil ves zavzet. „To je pravi vitez, ki zna premagati samega sebe iz ljubezni do Jezusa ter do trpečih, bolnih in bednih.“

Najbolj pa je bila Franckovega junaštva vesela uboga Jožefa, ko ji je mali križar na praznik sv. Jožefa prinesel poln zabojček sladkorja. Saj ji odslej cel mesec ne bo treba piti grenkega „kofetka“.

Naše čete rastejo.

Novo mesto. Tu je bil prvi slovesni sprejem v zvezo Frančiških križarjev 19. majnika 1929. Ta dan je bilo sprejetih 20 dečkov in 3 deklice. Drugič smo imeli sprejem 20. oktobra lanskega leta. Takrat je stopilo v zvezo 8 dečkov in ena deklica. Zdaj imamo torej v Novem

mestu 32 Frančiškovih križarjev. To število sicer ni veliko, pa glavno je, da smo začeli. Trdno upamo, da se bo zveza Frančiškovih križarjev pri nas lepo razcvitala, ž njo vred pa seveda tudi tretji red. — Naši mladi vitezi se udeležujejo mesečnih sestankov skupno s tretjeredniki, samo da imajo v cerkvi svoj poseben prostor in da pri vsakem shodu izpregovori voditelj (P. Henrik Damiš) nekaj besed posebe njim.

Šiška. Pri nas smo ustanovili zvezo Frančiškovih križarjev v nedeljo 26. januarja tega leta. Ob treh pop. so prišli sprejemanci v lepem sprevodu s prižganimi svečami v cerkev. S kora je zadonela križarska himna:

Križarji tvoji smo,
oče Frančišek.
Jezusa ljubimo,
Mater brezmadežno
v dušicah nosimo.

Lučka nam bodi,
oče Frančišek.
V dnevih mladosti
vodi nas k Jezusu,
Kralju modrosti.

Voditelj Frančiškovih križarjev iz Ljubljane, ki je bil zato pri-liko ljubeznivo tja povabljen, je sprejel po kratkem nagovoru 25 dečkov v zvezo. Z veselim žarom na licu in ponosom v očeh so prejeli dečki viteške pasove in križarske znake. — Po cerkveni slovesnosti je bila v samostanski dvorani kratka prireditev: skioptično predavanje o katakombah in vesela kinopredstava. Mislim, da mi ni treba posebe poudariti, da so sedeli križarji ob tej priliki kot slavnostni gostje v prvih vrstah. — Med mladino vlada zdaj veliko navdušenje za križarsko zvezo. Pa tudi odrasli, zlasti starši, gledajo z veselim očesom to novo gibanje in žele, da bi njihovi otroci postali križarji. Voditelj Šišenske zveze Frančiškovih križarjev je P. Bogdan Markelj.

Pozdrav prvi cvetki.

Cvetka moja ljubljena —
séstrica Frančiškova,
bodi mi pozdravljena!

Celo pusto zimo
sem po tebi hrepenel.
Kakor je Frančišek
cvetke rad imel —
tako te rad imam.
Da ne boš dvomila —
poljubček vroč ti dam.

Cvetka moja ljubljena —
séstrica Frančiškova,
bodi mi pozdravljena!

????????? VPRAŠALNI KOTICEK ??????????

P. HUGO:

1. Ali sme žena, ki je bila v cerkvi poročena, a na „kortu“ razporočena prejemati sv. zakramente? — F. S. (Amerika).

Da sme, če se je iz upravičenega vzroka razporočila, oz. bolje ločila, ne da bi se na „kortu“ drugič poročila. Ločitev na „kortu“ je tam potrebna radi nedolžne žene, ker jo mora krivi mož vzdrževati. Pa tudi zato, ker bi drugače oblast moža radi dvoženstva preganjala za slučaj, ko bi se hotel na „kortu“ drugič poročiti, kar seveda ni prav.

2. V koliko se človek sme udati verskim čustvom in kedaj se jih mora ogibati? — S. A.

Verska čustva so včasih sladkor, s katerim Bog potrese pobožnost, posebno začetnikom. Nikakor pa niso bistvo pobožnosti. Človek si jih lahko tudi sam vzbuja. Saj en del premišljevanja obstoja v zbujanju primernih čustev. A preveč siliti se z njimi ni dobro. To vodi v takozvano pijetistično ali kvijetistično pobožnost protestantov, ki ji na katoliški strani odgovarja afektirano pobožništvo.

3. Ali je dobro dejanje že brez vrednosti, če je njegov nagib bolj vedoželjnost kot služba božja. — S. A.

Ne, popolnoma brez vrednosti taka dobra dela niso. Pač pa so manjše vrednosti, tim manjše, čim bolj je postranski namen v ospredju. Popolnoma uniči njih vrednost le izključno slab namen in pa smrtno grešni postranski namen.

4. Mene lepo petje v cerkvi včasih tako gane, da ne morem moliti. Ali se smem temu občutju prepustiti? — S. A.

Zakaj pa ne, ako je to občutje pobožno. Saj to je ravno eden izmed namenov cerkvenega petja. Slava in čast božja ter pobožna čustva, to je celotni namen petja. Le to ne bi bilo prav, če bi hodil kdo v cerkev samo radi petja in to le estetično, umetniško užival. Tak bi ne zadostil nedeljski dolžnosti.

5. Ali se udeležim sv. maše, če duhovnik v kaki stranski kapeli mašuje, ali n. pr. pri frančiškanih v Ljubljani zadaj v kapeli. — S. F.

Da, se udeležite, samo da pazite kaj drugi delajo, ki mašnika vidijo, odnosno če pazite na glas zvončka, da veste kak del sv. maše je.

6. Ali greši gospodinja, če kakega delavca, ki drugače nima časa za nedeljo najame? — S. F.

Če je delo nujno in ni drugih delavcev istega poklica na razpolago, ki bi delo med tednom vsaj približno enako dobro in ceno izvršili, bi jo izgovarjala potreba. V nasprotnem slučaju bi to ne bilo dovoljeno. Zlasti ne za dela, ki so javna in z nekakim šumom in hrumom združena, kakor n. pr. žaganje drv. Treba upoštevati tudi javno zgledovanje.

Kronika III. reda.

STUDENICE, okr. Maribor; ust. 8. 5. 1910; v o d i t e l j: Čede Jožef, župnik in svetnik; o d b o r: Jug Alojzij, Kitek Simon, Kitek Jakob, Lešnik Marija, Pšeničnik Antonija, Kitek Frančiška, Brumic Liza, Zugmeister Ana, Bevc Marija; število članov: moških 23, ženskih 86; v novicijatu: 10; Frančiških križarjev: 20; naročnikov Cvetja: 39; delujoča odseka: dobrodelni, bolniški; okoliš skupščine: 1000 duš.

ST. ILJ V SLOVENSKIH GORICAH, okr. Maribor; ust. 22. 12. 1912; v o d i t e l j: Evald Vračko, župnik; o d b o r: Kebrič Jurij, Šrok Anton, Mitiš Jožef, Svaty Marija, Šaly Žofija, Flucher Verona, Herzog Marija ml., Hirschman Ana; število članov: moških 20, ženskih 150, v novicijatu: 3, Frančiških križarjev: 26; naročnikov Cvetja: 10; okoliš skupščine: 2800 duš.

NOVOMESTO, CERKEV SV. LENARTA, okr. Novomesto; ust. 1741; v o d i t e l j: P. Henrik Damiš O. F. M.; o d b o r: Plaper Adolf, Novina Alojzij, Turk Frančišek, Tomšič Marija, Klepec Beti, Gričar Marija, Wobner Roza, Udovič Marija, Zobec Frančiška, Kavšek Neža, Znanč Julijana, Šetina Marija, Žonta Marija, Bele Ana, Kastelic Marija; število članov: moških 35, ženskih: 314, v novicijatu: 24; Frančiških križarjev: 32; naročnikov Cvetja: 152; delujoča odseka: dobrodelni in misijonski; okoliš skupščine: 7400 duš.

„BLAGOR MRTVIM, KATERI UMRJEJO V GOSPODU“: Št. Peter pri Novem mestu: Rataj Jožef, Kavšek Fr. — Maribor: Bazilika Matere Usmiljenja: Petek Ivana, Pliberšek Neža, Mencej Ana, Gutmacher Terez., Teršavec Katarina, Ferk Julijana, Jelen Antonija, Ules Franc, Kobal Marija, Lorber Jožef, Ploč Marija, Bute Janez, Farazin Anton, Štampar Jakob, Ferš Pavlina, Masten Terezija, Dreksler Marija, Kostanjšek Marija, Obman Jožef, Jurič Ivana, Tavčer Ivan, Nekrep Franc, Odlag Eva, Kraner Rozalija, Mom Marija, Rožič Jera, Mum Ana, Lenartič Antonija, Šipek Ana, Šedivy Agata, Kukovec Marija, Jerič Ana, Jereb Marija, Vuga Jozefa, Žižek Marija, Koter Alojzija. „ZAKAJ NJIH DELA GREDO Z NJIMI.“ (Raz. 14, 13.)

Razno.

1. Zahvale:

Vera Kril se zahvaljuje prebl. D. Mariji, da se je izognila operaciji. — N. N. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, sv. Frančišku in sv. Mali Tereziki za pomoč v težki zadevi. Prilož. Din 10. — Ancelj Marija se zahvaljuje za uslišano prošnjo. Prilož. Din 10. — Pocajt Marija se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in sv. Antonu za zdravje in druge milosti. Prilož. Din 20.

Fr. S. V. se zahvaljuje sv. Tereziji od D. J. in škofu Slomšku za pomoč v dveh boleznih.

Škofu Slomšku najsrčnejša zahvala za izredno pomoč pri izpitu. B. V.

2. Priporočila v molitev:

A. Rajni:

Preč. g. Jakob Pavlovič, dekan semiški in župnik suhorski. Umrl 22. jan. v splošni ljubljanski bolnici v 65. letu starosti. Rajni gospod dekan je bil prava Frančiškova duša. Sama dobrota in ljubezen ga je bila napram vsem in vsakemu. Prvi red je imel v njem svojega iz srca udanega prijatelja, pri katerem so se naši patri in bratje kolekturanti čutili kakor doma. Tretji red je imel v njem svojega očeta. Mlad je še bil, ko je prišel v Belo krajino. Poln mladega navdušenja je poprijel za vodstvo III. reda. Celih 33 let ga je vodil, vedno z enako ljubeznijo in gorečnostjo. Počivaj v miru zlata svečeniška duša! — Iz nove meške skupščine: Merše Marija, Jerman Marija, Vidmar Frančiška, Pirnar Neža, Nimrod Ana. — Iz studeniške skupščine Knešaurek Ana. — Iz kamniške skupščine Gerkman Frančiška.

B. Živi:

M. K. Za rešitev iz velike stiske.

3. Za frančiškanske misijone:

Franč. mis. družba v Novem mestu Din 22000 (v roke P. Baptista) Zbrali so: Razni dobrotniki 130 Din. Pospešiteljice: Gričar Marija Din 345, Znanc Julijana Din 340, Wobner Roza Din 244, Frankovič Marija Din 197, Setina Marija Din 120, Darovanje 6. jan. Din 824. — Frančiškanska misijonska družba na Viču Din 680. — Vizlar Mat. Raka. Din 500. — Tretji red v Metliki Din 273.50. — Franč. družba pri sv. Trojici Din 118. — Deženič Angela Din 120 za odkup* kitajskov (sv. Anton Pad.), Marija Tomšič Din 50, Neimenovan Din 50. Neimenovana Din 40.

4. Za Armado sv. Križa:

Štrucelj Frančiška Din 230, Neimenovana Din 150, Malis Ana Din 133.50 Zupančič Marija, Kovač Marija po Din 100, Esih Alojzij Din 106, Bračič Liza Din 67.50, Zurman Neža Din 46, Strahovnik Marija Din 40, Župni urad Bloke Din 33.50, Sušnik Franc Din 15, Vidmar Marija, Kobilca Marija, Medja Frančiška, Plahutnik Amalija, Neimenovana po Din 10.

5. Za cerkev sv. Frančiška v Šiški:

Neimenovan Din 1000, Katarina Romih, Aleksandrija (Egipet) po P. Adolfu Din 175, Tomšič Matija Din 50, Neimenovan Din 50, Župni urad Komenda Din 20, Zober Ana Din 20.

6. Za cerkev sv. Antona v Belgradu:

Kogelnik Jozefa Din 39.50.

7. Za kruhe sv. Antona:

Majer Val, Žirovnik Ana Zupan, Jurkovič Mar., vsak po Din 10.

8. Obvestilo:

Mesečni shod III. reda je v Kamniku vsako zadnjo nedeljo v mesecu.

Uredniški kotichek.

Kdor računa z razpisanimi darovi, naj gre hitro na delo za novimi naročniki. Glavna darova že čakata: Lepa, na platno slikana Mala cvetka in Lurška Marija z glasbenim aparatom, ki smo jo dobili naravnost iz Lurda. Nekateri so po obeh že povpraševali, da bi ju kupili. A mi imamo vsake samo po eno in le za tiste, ki pridejo kot nabiratelji naročnikov v poštev.